

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๕

(สมัยสามัญ สมัยที่สอง)

วันพฤหัสบดีที่ ๑๒ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑ ถึง ครั้งที่ ๑๑ (สมัยสามัญ สมัยที่สอง) วันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๖๐ - ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑

พ.ศ. ๒๕๖๑

(๒)

ครั้งที่ ๕/๒๔๘๑ (สามัญ) ชุดที่ ๓

๑. เรื่องร่างพระราชบัญญัติควบคุมยาง พุทธศักราช ๒๔๘๑ (พิจารณาเป็นวาระที่ ๒-๓) ๑๔๕-๑๔๖
๒. เรื่องร่างพระราชบัญญัติวิธี การงบประมาณ (ฉบับที่ ๔) พุทธศักราช ๒๔๘๑ ๑๔๖-๑๖๐
๓. เรื่องร่าง ข้อบังคับ การประชุม และการปรึกษา ของสภาผู้แทนราษฎร แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๘๑ ๑๖๐-๑๖๒
๔. วิทยาลัยคอกะทัตถามของสมาชิก
ก. เรื่องการจ่ายเงินเหรียญบาท ของ นาย พนมเทศ ๑๖๒-๑๖๕
- ข. เรื่องภาษีเรือสำเภา แกว พาย ผ่านเขตที่ จังหวัดพระนคร ของ ร.ท. สมัย ๑๖๕-๑๖๘
๕. เรื่องร่าง พระราชบัญญัติ ยกฐานะ ศาล แขวง กบินทร์บุรี เป็นศาลจังหวัด พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของ ก. สงวน ๑๖๘-๑๗๒
๖. เรื่องร่างพระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินซึ่ง เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลโคกขี้เป็ด อำเภอศรีมหาโพธิ์ จังหวัดปราจีนบุรี ให้แก่ วัดคันโพธิ์ ศรีมหาโพธิ์ ของ ก. สงวน พระยงพงศ์ ๑๗๓-๑๗๕

(๓)

๗. เรื่องร่างพระราชบัญญัติออกโฉนดที่ดิน (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของ นายปรีดิฯ
แก้วปลั่ง ๑๗๖-๒๐๘๘
๘. เรื่องร่างข้อบังคับการประชุม และการปรึกษา
ของสภาผู้แทนราษฎร พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของ
ก. สงวน พะบุณยงค์ ๒๐๘๘-๒๑๖

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๕/๒๔๘๑ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓

วันพฤหัสบดีที่ ๑๒ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๘๑

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๓๕ นาฬิกา

ประธานสภาฯ : วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๑๔๕ คน เป็นองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้ามีเรื่องที่จะแจ้งให้ที่ประชุมทราบเรื่องหนึ่ง คือได้รับหนังสือจาก นายพันเอก หลวงชำนาญยุทธศิลป์ แจ้งมาว่า มีคนคิดราชการอยู่ต่างประเทศ มาประชุมไม่ได้ จึงขอลาการประชุมตลอดสมัยนี้ เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นอย่างใด ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมนี้
อนุมัติ

ข้าพเจ้าได้รับหนังสือจากรัฐบาลระดับหนึ่ง ขอเปลี่ยนระเบียบวาระ รัฐบาลเสนอมาว่า เมื่อประชุมสภาได้แจ้งเรื่องให้ที่ประชุมทราบแล้ว ขอให้เปลี่ยนระเบียบวาระดังนี้ คือเอาร่างพระราชบัญญัติควบคุมยาง และอันที่ ๒ ขอให้เอาร่างพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณซึ่งแจกไปแล้วเมื่อเช้านี้

เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุม

คนผู้ ในวาระต่อไปขอให้กรมมาธิการเข้าประจำหน้าที่เพื่อชั่งรางวัล
พระราชบัญญัติควบคุมการทำค้ายาง ขอให้เลขาธิการฯ อำนวยการ

เลขาธิการสภาฯ : ร่างพระราชบัญญัติควบคุมยาง พุทธศักราช ๒๔๘๑ คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒

น.อ. พระเวชยันตรังสฤษดิ์ (ประธานกรรมาธิการ) : มาตรา ๒
กรรมาธิการขอแก้ไขโดยเป็น "พระราชบัญญัติขึ้นใช้ตั้งแต่วันที่
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป" แทน "วันที่ ๑ มกราคม"

ประธานสภาฯ : ในมาตรา ๒ กรรมาธิการขอแก้ดังที่ท่านเห็น
ในร่างแล้ว คือ "มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัติขึ้นตั้งแต่วันที่
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป"

เลขาธิการสภาฯ : มาตรา ๓ ไม่มีการแปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข
มาตรา ๔ มีผู้แปรญัตติ แต่ขอถอน มาตรา ๕ แก้ด้วยคำโดย
กรรมาธิการ มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๙ มาตรา ๑๐
มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔ มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖
มาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๑
มาตรา ๒๒

ประธานสภาฯ : ทบทวนระ ทบทวนการพิจารณาครั้งที่ ๒ แล้ว
ต่อไปพิจารณาครั้งที่ ๓ ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่า
พระราชบัญญัติสมควรจะออกใช้ เป็นกฎหมายได้ ขอให้ไปรบกวนขอ
สมาชิกยกมือ ๑๐๘ คน

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้ ไปรบกวนขอ
ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภา ฯ : เป็นอันที่ประชุมตกลงให้ออกพระราชบัญญัติ
นี้ไซ้ เป็นกฎหมายต่อไป ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราช
บัญญัติว่าด้วยการงบประมาณ ระเบียบที่ ๔ พุทธศักราช ๒๔๘๑

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
ในการที่รัฐบาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัติเพื่อให้พิจารณาโดยคณะ
ข้าพเจ้าต้องขออภัยเสียก่อนว่า ในการที่ให้ท่านสมาชิกทั้งหลายไป
พิจารณาโดยถ้วน ก็เพราะเหตุว่า ร่างพระราชบัญญัตินี้ได้ดำเนินการ
นโยบายที่รัฐบาลได้แถลงไว้ กล่าวคือว่า รัฐบาลได้แถลงไว้ว่า รั
ยบาลจะได้เปลี่ยนแปลงงบประมาณให้ถูกต้องตามฤดูกาล และเห็นว่า
เรื่องที่ขอให้สภา ฯ วินิจฉัยแต่เพียงในวาระที่ ๑ คือว่า จะควรวี
หลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้หรือไม่เท่านั้น ส่วนรายการละเอียด
นั้น ถ้าหากว่าสภา ฯ ได้รับหลักการแล้ว ก็จะได้ขอให้ทั้งกรรมการ
ไปพิจารณา

หลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการงบประมาณ นั้น ก็มีอยู่
เพื่อเปลี่ยนแปลงงบประมาณตามนโยบายของรัฐบาลที่ได้แถลงไว้ในสภา
แทนราษฎร และการที่รัฐบาลจะต้องเปลี่ยนแปลงงบประมาณใหม่ โดย
ใ้เริ่มตั้งแต่ในเดือนตุลาคมของปีหนึ่ง และไปหมดในวันที ๓๐ กันยายน
ของอีกปีหนึ่งนั้น ทั้งนี้โดยใ้คำนึงถึงคนพำอากาศของประเทศสย

กล่าวคือว่า ในประการที่ การงานของกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ ที่
 ทำได้ภายนอกสถานที่ เช่นงานโยธาต่าง ๆ นั้น ก็มักจะทำได้ใน
 ระหว่างฤดูแล้ง และฤดูแล้งก็เช่นฤดูที่ติดต่อกันระหว่างเดือนธันวาคม
 ถึงมิถุนายน ตามที่เขามาแล้วนั้น ในระหว่างเดือนซึ่งนับว่าเป็นเดือนที่
 หนาวแล้งมากที่สุด คือหมายความว่า เดือนมกราคม ธันวาคม กุมภาพันธ์
 และมีนาคม เจ้าหน้าที่กระทรวงต้องคอยเป็นห่วงงบประมาณ และ
 ใช้นักเท่านั้น จะต้องทำงานอยู่แต่ในร่ม คือเตรียมการต่างงบประมาณ
 ถ้าหากว่าเราได้เปลี่ยนฤดูงบประมาณเช่นนั้นแล้ว เราก็จะทำการงาน
 ภายนอกสถานที่ได้ เพราะไม่ต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องงบประมาณ
 อีกประการหนึ่ง ฤดูแล้งของเรานั้นได้ทำการติดต่อกันด้วยไป
 หมายความว่าด้วยตามปฏิทินหลวงได้เสร็จสิ้นเมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม แต่
 ระหว่างเดือนเมษายนและพฤษภาคมนั้น เป็นเดือนที่เราจะทำงานติดต่อกัน
 ถ้าหากว่างบประมาณเป็นไปตามเดิมแล้ว งบประมาณก็ใช้วันที่
 ๑ เมษายน กว่ากระทรวงการคลังจะได้ส่งเสียไปยังเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ
 และเดือนเมษายนก็เป็นเดือนที่หตุยการราชการเสียด้วย งบประมาณที่จะได้
 ใช้จ่ายจังหวัดต่าง ๆ ก็จะตกไปถึงในเดือนมิถุนายน หรือ พฤษภาคม ก็
 เริ่มฤดูฝน ทำอะไรไม่ได้ ถ้าหากว่าได้เปลี่ยนงบประมาณวิธีการเช่น
 นั้นแล้ว ก็เห็นทีหวังอย่างยิ่งว่า งานโยธาต่าง ๆ นั้นเราจะทำได้ในฤดู
 แล้งติดต่อกัน เราทำงบประมาณในฤดูฝน คือหมายความว่าระหว่าง
 ก็พระเจ้าพรหม สภา ๆ ก็จะได้เลื่อนกำหนดสมัยประชุมเข้ามาใน

ระหว่างวันที่ ๒๕ มิถุนายน และระหว่างนั้นเป็นฤดูฝน ทำงานใน
 สถานที่ไม่ได้ เราจะทำขยประมาณตัวเลขในสถานที่ที่ไม่กระทบ
 เทือนถึงการทำงานนัก อีกอย่างหนึ่ง การที่รัฐบาลได้แถลงนโยบาย
 ต่อสภาฯ แล้วว่า รัฐบาลต้องการจะให้หนักไปในทางปฏิบัติ เมื่อ
 เช่นนั้นถ้าเป็นอยู่เองที่จะต้อง ให้เจ้าหน้าที่ของเราออกไปควบคุมดูแล
 การนอกสถานที่ให้มากยิ่งขึ้น และการที่เราจะออกไปตรวจตรวจ
 ควบคุมที่ไหน ฤดูที่สะดวกก็คือฤดูแล้ง เพื่อให้เห็นของจริงว่าเขา
 งานกันประการใด แต่ก็ต้องมาพะวงกับเรื่องขยประมาณ พอถึงฝน
 ก็เป็นฤดูที่เราว่าง นักไม่ถูกตามฤดูกาลออก

อีกประการหนึ่ง การที่จะคำนวณรายได้รายจ่ายของขยประมาณ
 โดยเฉพาะในเรื่องการคำนวณรายได้นั้น พิเศษในการวัดสิทธกรม
 ว่าในความสุขสมบรมของราษฎรนั้น เราจะคำนวณกันก็ได้ก็โดยอุป
 หนาศกใหญ่ ซึ่งในขณะพลเมืองส่วนมากซึ่งเข็นกลสิทธกรไต่ตามาคาชน
 เพียงใด ในการที่เราจะวัดได้ก็ต้องให้เสรีฤดูกาลจริง ๆ หมายความว่า
 ให้เสรีฤดูเกี่ยวเกี่ยว แต่ว่าทุกวันนี้เราต้องรีบทำขยประมาณ
 และการคำนวณรายได้อันเกิดขึ้นพฤศจิกายน ขางแห่งแม้แต่ข้าว
 ยังเกี่ยวไม่ได้ ถ้าหากว่าเราไต่เดือนขยประมาณไปเสีย ให้เริ่มต้น
 วันที่ ๑ ตุลาคม และการที่เราจะนำขยประมาณเสนอสภาฯ ก็คือเรา
 เสนอในเดือนสิงหาคม คือเป็นฤดูที่เกี่ยวเกี่ยวเสรีขยประมาณ การคำนวณ
 รายได้รายจ่ายเป็นการที่เราจะทำให้ถูกต้องยิ่งขึ้น

ด้วยเหตุการณ์ต่าง ๆ ทั้งที่ได้ตกลงมาแล้ว รัฐบาลจึงเห็นว่า
เป็นการสมควรอย่างยิ่งที่จะขอให้เปลี่ยนงบประมาณ โดยให้ เริ่มตั้ง
แต่วันที่ ๑ ตุลาคม ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน และวัดถึงที่ข้าพเจ้าได้ตกลง
มานี้ ไม่ใช่ว่าเป็นสิ่งซึ่งเราใด คึกคึกขึ้นเอง แต่เราใด พิจารณาแล้วว่ามี
ตัวอย่างไม่น้อยกว่า ๒๐ ประเทศในโลกนี้ เขาได้วางงบประมาณไม่ใช่
ตามบัญชีเงินหลวงของเขา เขาได้วางงบประมาณตามฤดูกาลและภูมิภาค
เช่นอย่างประเทศอังกฤษ ซึ่งยึดตามปฏิทินหลวงเริ่มต้นเดือน มกราคม
แต่เขาก็ไปเริ่มในเดือนเมษายน เพราะเป็นฤดูใบไม้ผลิ เขาเพิ่งเริ่มทำ
งานใหม่ และในอเมริกาก็ไม่ได้คำนวณงบประมาณตามบัญชีเงินหลวง
รวม ความว่า งบประมาณ ประจำปี นั้น เขาก็ วางให้ เหมาะสม เป็น
ประเทศ ๆ ไป

รายละเอียดแห่งร่าง พระราชบัญญัติฉบับนี้ อยู่ในเรื่อง ตอนแรก
ว่า ในตอน ๖ เดือนนับ ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน จนถึงวันที่ ๓๐ กันยายน
ของปีหน้านั้น เราจะใช้งบประมาณอันใด ในเรื่องนี้ รัฐบาลได้ พิจารณา
ร่างเป็นขตะเพราะกาลจนมา ให้ขยายงบประมาณขึ้นในส่วนเงินเดือน
และค่าใช้จ่ายอีก ๖ เดือน เว้นไว้แต่ว่า ถ้าหากมีรายการซึ่งเรา
ต้องขยายงานอีก หรือว่าการระงับการลงทุน การจ่ายพิเศษ เช่น
รัฐบาลก็เห็นว่าเราจะทำงบประมาณเพิ่มเติมอีกฉบับหนึ่ง แต่งบประมาณ
เพิ่มเติมนั้น เราจะใช้ค่าตัวแต่เฉพาะงานที่จะต้องขยายใน ๖ เดือน
นี้ ในการนี้ รัฐบาลก็มีความหวังอีกว่า เพียงแต่เราจะทำงบประมาณ

เพิ่มเติมมาอีกตะขอยิ่ง และในส่วนเพิ่มเติมนี้รายการละเอียดก็
แสดงต่อสภา นี้ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

นอกจากนี้ มีสิ่งที่ระงับออกอย่างหนึ่ง ก็คือว่าร่างพระราช
บัญญัติฉบับร่างพระราชบัญญัติซึ่งไม่ลงล่างของเดิมไปทั้งหมด
การงบประมาณ ใดซึ่งเงินของเดิมอยู่ที่ ไม่ชดหรือไม่แย้งก็ยังคงใช้
ดังเช่นวิธีการทำงบประมาณเพิ่มเติมอันเกี่ยวกับเงินทองที่พระราชบัญญัติ
สอยใน ระเบียบ ๖ เดือนแรกของปี พ.ศ. ๒๔๘๒ นั้น รัฐบาลไม่ได้กล
มาถึงวิธีการงบประมาณเพิ่มเติม ทั้งนี้เห็นว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้
ความใจกว้างพออยู่แล้ว ในระยะนี้รัฐบาลขอแต่เพียงว่าให้สภาวิ
ณียว่าการที่จะเปลี่ยนงบประมาณตาม ที่ รัฐบาลได้แถลงไว้ในสภา
ราษฎรแล้วนั้น ควรจะรีบหลักการหรือไม่ และหวังว่าท่าน สมาชิก
แทนทั้งหลาย คงจะเห็น ประโยชน์ คือว่าถ้าได้รีบหลักการ นี้ไปแล้ว
ความสะดวกที่จะมีทั้งใน ส่วนรัฐบาล และทั้งในส่วนตัว ท่านสมาชิก
คือแทนที่ ในฤดูแล้วท่าน จะมานั่งอยู่ในที่นี้ ท่านจะได ไปเยี่ยมราษฎร
ได้ถูกฝนท่านก็จะได้มาจำพรรษาอยู่ด้วยกัน และทางราษฎรก็จะได้
รับประโยชน์ รวมความว่าได้ประโยชน์ด้วยกันทั้งสองฝ่าย หวังว่า
จะไม่ผิด ใจสักข้อ

๑๕.๔๖ น.

นายเจมชาติ บุณยรัตพันธุ์ (ร้อยเอ็ด) : ในเรื่องคดี
คงไม่มีการคัดค้านกัน เพราะว่าในเรื่องนี้แบบเรื่องนโยบายของรัฐบาล
แต่ขออยากจะถามเพื่อความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการของพระราชบัญญัติ

ความที่รัฐบาลได้เสนอพระราชบัญญัติมานั้น มีเหตุผลเพราะการ
 อนุญาตไว้ สำหรับบริษัทจะไม่มีการเสนอขยประมาณเข้ามาสู่สภา
 เพราะที่เราได้ใช้ขยประมาณของปี พ.ศ. ๒๔๘๑ ไปพลางก่อน ใน
 เรื่องรายจ่ายไม่เขียนปัญหาอะไร เพราะว่าเราได้ใช้ขยประมาณเก่าได้และ
 จำนวนไม่จ่าย แต่สำหรับในเรื่องรายรับ คือขยประมาณรายได้นั้น
 เพราะจำนวนวิโหน ข้าพเจ้ายังสงสัยอยู่ คือตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน
 ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ถ้าหากว่าเราจะคำนวณครั้งแล้ว บางอย่าง
 อาจจะเปลี่ยนแปลงไปได้ แล้ว ๖ เดือนที่เราไม่มีการคำนวณรายรับ
 เพราะใช้ขยประมาณที่จะเสนอตามหลักการที่เปลี่ยนแปลงใหม่
 กลายเป็น ๖ เดือนหรืออย่างไร ฉะนั้นเพราะรายรับนั้นเห็นอันหนึ่งที่ข้าพเจ้า
 สงสัยว่ารายได้เราจะคำนวณกันอย่างไรสำหรับการเสนอขยประมาณต่อ
 สภาฯ ในครั้งต่อไป แล้วอีกอย่างหนึ่ง คือว่าถ้ามีการขยอย่างให้
 เร็มนั้นตามขยกัน คือขยขยเต็มๆ ตามปฏิทินหลวง นับตั้งแต่วันที่ ๑
 เมษายนถึงวันที่ ๑ มีนาคม การเสียภาษีจะคงนั้นขยขยเต็ม
 เช่น ภาษีล้อเลื่อน รถยนต์อะไรต่างๆ ถ้าถึงขยขยไปเสียขยแค่
 วันที่ ๑ เมษายน แล้วไปหมดเขาวันที่ ๓๐ กันยายนของกลางขยหน้าแล้ว
 ขยประมาณรายได้เราจะกะวิโหนกัน คือสมมติว่า ปี พ.ศ. ๒๔๘๒
 ภาษีล้อเลื่อนต้องเสียแล้ว แล้วเสียเต็มขย แต่ขยประมาณรายได้จะคง
 จำนวนเพราะวันที่ ๑ สิงหาคมไปถึงวันที่ ๓๐ กันยายนนั้น ขยขย
 เช่นนี้ รายได้ คงจะเปลี่ยนแปลงหรือไม่แน่นอนไป ขยขยนั้นขยขย

อย่าง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าอยากจะเข้าใจวิธีการคำนวณงบประมาณรายไ้ตามวิธีใหม่จะคำนวณอย่างไร แล้วจะมีการเปลี่ยนแปลงการเสียภาษีของอย่างซึ่งคิดรอยชวบข้ตามปฏิทินหลวงหรือไม่ ข้าพเจ้าขอความเข้าใจ

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง รัฐบาลได้รับจากสภาฯ มาแล้วว่า จะไ้ทำการปรับปรุงภาษีอากร ในข้อนี้ การที่จะคำนวณรายไ้ นั้นเพราะไ้คำนวณตามหลักเกณฑ์ใหม่ และการปรับปรุงภาษีอากร ข้าพเจ้าก็ไ้ วยเร่งที่จะพิจารณาให้ เห็นไปโดยเร็ว เพราะฉะนั้นการคำนวณรายไ้ นั้นเราไ้จำเ็น ที่จะต้องคำนวณ ถ้าหากว่าการปรับปรุงภาษีนั้นสามารถที่จะทำให้ เสร้งในสมัยประชุมนี้ ก็จะได้คำนวณจากหลักภาษีใหม่ ถ้าหากว่าไม่เหลืออันที่วิสัยไม่สามารถจะคำนวณตามเกณฑ์ภาษีใหม่ไ้ ก็จะได้เอาคู่ยเกณฑ์แห่งภาษีข้จยนั้นคำนวณไปพลาง ๆ ก่อน และต่อไปในการที่คำนวณในระยะเพียง ๖ เดือนนั้นความผิดพลาดก็ย่อมจะมีบ้าง นั้นเช่นธรรมดา แต่ว่าเช่นการผิดพลาดในระยะเวลานั้นในระยะเวลา ๖ เดือนเท่านั้น ที่ข้าพเจ้าพูดนี้หมายความว่า เมื่อมีเหตุอันสุดวิสัยที่จะมาขัดขวางการปรับปรุงภาษีนั้นจะล้่วงไปโดยเร็วไม่ไ้

๑๕.๕๓ น.

นายเลียง ไชยกาล (อุบลราชธานี) : ข้าพเจ้าสงสัยในส่ว

สำคัญข้อหนึ่งในพระราชบัญญัตินี้ คือมาตรา ๓ มีความว่า "ให้ยกเลิก
 บรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่น ๆ ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วใน
 พระราชบัญญัติ หรือซึ่งแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัติ" เมื่ออ่าน
 มาตราแล้วทำให้ นกตงมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ
 พ.ศ. ๒๔๗๖ ข้อความละเอียดเข้าจำไม่ได้ ความสำคัญ
 ในมาตรา นั้นว่า พอลงสนับหรือเคอนพฤศจิกายน หรืออะไรเข้าจำ
 จำไม่ได้ซึก แต่ความสำคัญก็คือว่า รัฐบาลมีหน้าที่ที่จะส่งออกและ
 รายละเอียดมายังสภาฯ ทั้งนเพื่อเป็นเหตุการควบคุมการคลัง จาก
 สภาฯ ให้กระทรวงทบวงชน ทนในมาตรา ๓ นี้ยกเลิกบรรดากฎหมาย
 กฎ และข้อบังคับอื่น ๆ ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัติ
 หรือซึ่งแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัติ นี้เป็นที่น่าสงสัยในความหมาย
 และอ่านมาตรา ๔-๕-๖ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่ของรัฐบาลที่เสนอสิ่ง
 ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องงบประมาณสภาฯ นั้น ถ้าจะตีความไปทางหนึ่งก็ถือ
 ว่าได้ มีบัญญัติในมาตรา ๔-๕-๖ นี้แล้ว ขยู่หาว่ามาตราที่กล่าวนี้ยก
 เลิกหรือว่าจะยังใช้ชู่

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
 ในเรื่องนี้ทางรัฐบาลได้ พิจารณาแล้ว เห็นว่า พระราชบัญญัติ ฉบับ
 มาตรา นั้นยังคงใช้ชู่ถึงอย่างไรก็ตาม รัฐบาลจะต้องทำรายงานรายรับ
 และรายจ่าย ในงวด ๖ เดือน ของปี พ.ศ. ๒๔๘๒ พระราชบัญญัติ ทา

ได้มีความทักขิไม่ พระราชบัญญัติและมาตราที่บังคับใช้ ให้อยู่ และ
นำเอาอนุโลมใช้ ในกรณีเช่นนี้

๑๕.๕๕ น.

นายทอง กันทาธรรม (แพรว) : คำว่าพระราชบัญญัติคณะ
ที่รัฐบาลเสนอมา มีบทบัญญัติเฉพาะกาลไว้ ในตอนท้าย ซึ่งข้าพเจ้าเข้าใจ
ใจว่าผลของบทบัญญัติเฉพาะกาลในร่างพระราชบัญญัตินั้น มีผลไปว่า
เราให้พระราชบัญญัติงบประมาณ ๖ เดือนสำหรับใช้ ในยี่หน้า แล้ว
ข้าพเจ้าสงสัยว่าทำไมรัฐบาลจึงไม่ยกเป็นร่าง พระราชบัญญัติงบประมาณ
มาเป็นพิเศษมาใช้สำหรับวันที่ ๑ เมษายนถึงวันที่ ๓๐ กันยายน พ.ศ.
๒๔๘๒ เพราะถ้าทำวอนข้าพเจ้าคิดว่าจะเป็น การทำนิติรัฐธรรมนุญ
ของเรา มาตรา ๓๗ ที่ว่า "งบประมาณแผ่นดินประจำ ทำหน้าที่ของ
พระราชบัญญัติ" ถ้าเราพิจารณาตามกฎหมายที่ว่าไว้ใช้
พระราชบัญญัติ ๖ เดือน แล้วไม่ได้ร่างขึ้นเป็นพระราชบัญญัติงบประมาณ
ประจำ ๖ เดือนเช่นนี้ เรืองนเป็นเรื่องของการงบประมาณเท่า
นั้น แล้วยิ่งกว่านั้น วิสัยของงบประมาณต่อสภาผู้แทนราษฎรนั้น ก็มีข้อ
บังคับของสภา ๑ บัญญัติไว้ส่วนต่างหาก ถ้าเราจะมารวมไว้เช่นนี้
บางทีจะเป็นการเสียระเบียบหรืออย่างไร ก็หวังว่ารัฐบาลจะชี้แจงให้
พอใจ

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงการคลัง

ราชบัณฑิตก็คอยเหมือนกันว่าจะทำเป็นงบประมาณ ๖ เดือนหรือเราจะ
 ทำเป็นรูปพระราชบัญญัติงบประมาณเพิ่มเติม และทางรัฐบาลเห็นว่าใน
 ระหว่างนี้ใครมีเรื่องการปรับปรุ่งภายในสภาไว้ อธิการบดีในเรื่องภายใน
 สภากรรณให้เสรี ถ้าหากว่าเราจะต้องทำพระราชบัญญัติ ๖ เดือนแล้ว
 ก็ต้องปรับปรุ่งภายในสภา และถึงก่อนเดือนตุลาคมก็จะต้องทำงบประ
 มาณออกเช่นกัน ก็เกรงว่าการปรับปรุ่งภายในสภาจะช้าไป แต่ถ้าเรา
 ทำโดยวิธีการที่ทำได้โดยไม่ผิดข้อตกลงหมาย และเราทำเป็นกฎหมาย
 นั้นเอง คือมีพระราชบัญญัติงบประมาณเพิ่มเติมในกรณีเช่นนี้ก็ควร
 จะแยกโถงสภาให้รัฐบาลได้ มีเวลาที่จะทำการปรับปรุ่งภายในสภา
 ยั้งขึ้น.

๑๕.๕๖ น.

ร.ต. สมัย ฤกษ์ณะภักดี (ปทุมธานี) : ข้าพเจ้ายังมีความ
 ข็งใจสำหรับแผนร่างรัฐธรรมนูญชั่วคราวอีกส่วนนั้น ข้าพเจ้ามีความเห็น
 ทั่วๆ ไป และยังมีข้อสงสัยตาม ทศกถานั้น ทั้งนี้เมื่อมาพิจารณาถึง
 นโยบายตามที่แสดงว่าจะต้องแก้ไขปรับปรุ่ง คือระยะ ๖ เดือนนี้รัฐบาล
 มีความประสงค์ต้องการจะปรับปรุ่งภายในสภาและต้องคำนวณตามเกณฑ์
 รายได้ใหม่นั้น แต่นั่นก็ยังไม่สามารถจะทราบได้ เพราะระยะ ๖ เดือน
 นี้รัฐบาลก็ยังไม่ยอมจะยอมจะ ต้องมีการขอพร้อง ทั้งนี้เมื่อรู้ สักว่า
 เกณฑ์ที่เราจะต้องเปลี่ยนนั้นอาจจะมีการขอพร้องแล้ว การขอพร้องนี้

ย่อมจะต้องเสียประโยชน์ ถึงประเทศชาติ ฉะนั้นเราควรพิจารณาไป
 ในทางที่จะไม่ให้ข้อร้องเลย ข้าพเจ้าเห็นว่า การที่รัฐบาลจะกระทำ
 นั้นจะสะดวกแก่เจ้าหน้าที่เป็นใหญ่ สำหรับการสะดวกก็คือในฤกษ์ณึ่ง
 เจ้าหน้าที่จะทำการก็จะติดขัดในเรื่องเกี่ยวกับพื้นฟ้าอากาศเช่นนั้น ถ้า
 หากว่าเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่สมควร เพราะฉะนั้นเป็นข้อที่
 แทนร้อยเอ็ดและข้าพเจ้าขังใจ

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
 คิดว่าเจ้าหน้าที่ไม่กลัวเมฆฝนแยกฝนในการที่จะไป แต่ว่าพุดถึงว่า
 ที่จะทำถูกฝนแล้ว เขากำลังทำมากินอยู่ ถ้าเจ้าหน้าที่จะไปดูยา
 หรืออะไรก็จะทำให้คนขาวหรือคนทัญญาของเขาเสียหาย นั้นเพราะเห็น
 ราษฎรนั่นเองจึงอยากจะทำให้ทำในหน้าแล้งจริงๆเท่านั้น อีกประการหนึ่ง
 ราชการระเขียด อันเกี่ยวด้วยวิถี การทำงบประมาณนั้น เช่นอย่างว่า
 แทนราษฎรข้างท่านสงสัยในเรื่องขบตะเพราะกาลนั้น คือเราจะทำเป็น
 งบประมาณเพิ่มเติมหรือทำเป็นงบประมาณ ๖ เดือน นั้นเราไปพิจารณา
 ชั้นหนึ่งใด ในชั้นกรรมาธิการ

๑๖.๐๐ น.

นายสุวิเศษ พันธเศรษฐ (เชียงใหม่) : ตามที่รัฐบาลได้เสนอ
 ร่างพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ และตามที่ได้เสนอเหตุผลมาแล้ว
 ข้าพเจ้าเห็นชอบเหมือนกันว่า รัฐบาลได้มีเจตนาที่จะทำความสะดวก

การที่จะเสนอขงงบประมาณและดำเนินการบริหารให้ขึ้นไปโดยเรียบร้อย
 นั้นข้าพเจ้ายังข้องใจในมาตรา ๔ ที่ว่า “งบประมาณรายรับรายจ่าย
 ใช้จ่ายให้ เว้นแต่วันที่ ๑ ตุลาคม และหกเดือนถัดมา ๓๐ กันยายน
 ของออกหนึ่ง...” ในกรณีเช่นนี้หมายความว่า งบประมาณ
 ในหนึ่ง ๆ จะต้องควยไปออกหนึ่งควย คือหมายความว่า งบประมาณ
 นั้น สิ้นมควย พ.ศ. ๒๔๘๒ ก็ต้องควยไปถึง พ.ศ. ๒๔๘๓ อีกครั้ง
 หนึ่ง และวิธีการเช่นนี้เราจะเห็นได้ว่าเราจำเป็นต้องแก้ไขเปลี่ยนแปลง
 ในเรื่องการเก็บภาษีอากรตามวิเคิมนั้น คือหมายความว่าเสียไปแล้ว
 ในเดือนมีนาคมนี้ ยังจะต้องเสียต่อไปอีกครึ่งหนึ่งของออกหนึ่งแล้วจึง
 เริ่มต้นปี ใหม่ เมื่อเห็นเช่นนี้ก็หมายความว่าต่อไปเราจะเก็บภาษีเริ่มต้น
 ึ่งแต่วันที่ ๑ ตุลาคมของปีนี้แล้วก็ไปสิ้นสุดเอาในวันที่ ๓๐ กันยายน
 ของออกหนึ่ง ตามที่ข้าพเจ้าสงสัยก็คือว่า รัฐบาลเวลานี้เตรียมพร้อม
 ที่จะแก้ไขเปลี่ยนแปลงวิธีการ ที่เกี่ยวกับภาษีอากร หรือเกี่ยวกับกิจการ
 ึ่งราชการดำเนินไปแล้ว ตาม กฎหมายเก่าทั้งหมดก็ให้ ไปโดยเรีย
 ึ่งร้อย คือหมายความว่าให้พร้อมที่จะแก้ไขความเสียหายแก่ประชาชน
 ึ่งที่ได้ดำเนินตามกฎหมายเก่าไปแล้ว คือว่าเกี่ยวกับเพิ่มเติม ไม่ข้องเกี่ยว
 ึ่งกับงบประมาณในชั้นใหม่แล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่มีปัญหาอะไร

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง:
 ึ่งรัฐบาลได้เตรียมที่จะไม่ให้เกิดความเดือดร้อนแก่ราษฎร คือหมายความว่า
 ึ่งว่าไม่มีความประสงค์ ที่จะให้ราษฎรของเสียสองซ้ำ แล้วในเรื่องนี้แห่ง

งยประมาณไม่เกี่ยวข้องกับที่เรียกว่าภาษาอากร คือในทางการคลัง
มี ๓ อย่าง ขตามบัญญัติหลวง ขตามงบประมาณ และขตามภาษาอากร
ซึ่งเราจะต้องคำนึงกว่าภาษาอากรอย่างไรสมควรจะให้เสียในเวลาอย่างไร
ซึ่งเวลานักใด มีสมาชิกบางท่านร้องมาในเรื่องการให้เลื่อนเก็บภาษาอากร
บางอย่าง เรายังคงยึดที่เดิมนั้นให้เหมาะกะขณะของภาษาอากร ซึ่ง
เราเห็นสมควรว่าราษฎรจะต้องนำมาเสียเวลาใด แต่อย่างไรก็ดี ก็ต้อง
เป็น ๑๒ เดือนอยู่นั่นเอง ไม่ทำให้ราษฎรเสียสองซ้ำ

ประธานสภาฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพ-
เจ้าจะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่าควรรับหลักการแห่งร่างพระ
ราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๘๘ คน

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑ คน

ประธานสภาฯ : เห็นฉันทที่ประชุมรับหลักการแห่งร่างพระราช
บัญญัตินี้ จะส่งกรมการพิจารณาหรือว่าสามัญ

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง:
รัฐบาลขอให้ตั้งกรมการวิสามัญ มีจำนวน ๗ คน

ประธานสภาฯ : ทางรัฐบาลขอให้ตั้งกรมการวิสามัญ
พิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้จำนวน ๗ คน มีผู้ใดมีความเห็นเป็น
อย่างอื่น ขอให้ไปรคยกมือขึ้น

เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าประชุม
อนุมัติให้ตั้งกรมวิชาการวิสามัญจำนวน ๗ คน ขอเสนอชื่อ

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง:
ขอเสนอพระยาทรงสุรเดช กรมบัญชีกลาง

นายโสภณ สุภวัชร (ขอนแก่น): ข้าพเจ้าขอเสนอพระยา
วิฑูรธรรมพินิต

พระยาวิฑูรธรรมพินิต (อุทัยธานี): ข้าพเจ้าขอเสนอ

นายทองดี หาญศึกษา (ชัยภูมิ): ข้าพเจ้าขอเสนอหลวง
ประภัสร์มนูธรรม

มีสมาชิกบริวาร

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง:
ขอเสนอ นายทอง กั้นทาธรรม

นายอำไพ อิศรวงกูร ณอยุธยา (สิงห์บุรี): ข้าพเจ้าขอ
เสนอคุณหลวงคำวิศิษฏ์นุวรรค

มีสมาชิกบริวาร

นายแก้ว สิงหะเชนทร์ (พิจิตร): ข้าพเจ้าขอเสนอนาย
เลียง ไชยกาล

มีสมาชิกบริวาร

นายทองม้วน อัดถากร (มหาสารคาม): ข้าพเจ้าขอเสนอ
พระยาควินนครชัย

มีสมาชิกบริวารอง

นายวนิช ปานะนนท์ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าขอ

เสนอหลวงกาสงคราม

มีสมาชิกบริวารอง

ประธานสภา ฯ : ครบแล้ว เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่าง
อื่น ขอให้เลขาธิการ ฯ อ่าน

เลขาธิการสภา ฯ : ๑. พระยาทรงสุรชัย ๒. หลวง
ประดิษฐมนูธรรม ๓. นายทอง กันทาธรรม ๔. หลวงคำวิ
ชิศรานูวรรค ๕. นายเลียง ไชยกลด ๖. พระยาควีนครชัย
๗. น.อ. อ. หลวงกาสงคราม

ประธานสภา ฯ : แปรญัตติภายในกี่วัน

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
แปรญัตติภายใน ๓ วัน

ประธานสภา ฯ : ทางรัฐบาลขอเสนอให้ แปรญัตติภายใน ๓ วัน
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าประชุมชนอนุมัติให้
แปรญัตติภายใน ๓ วัน

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างข้อบังคับการประชุมของสภาผู้
แทนราษฎรแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๘๑ ข้อท้ายร่างพระราช
บัญญัติ

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

มีสภาฯ ได้ รัยหลักถาวรแห่งร่างพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ
แล้ว ถ้าเป็นข้อบังคับใช้ของคณะกรรมการประชุมและการปรึกษาของสภาผู้
แทนราษฎรในเรื่องเกี่ยวกับเวลาที่ประชุมงบประมาณ คือหมายความว่า
แทนที่จะให้ ย่นก่อนวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ก็เปลี่ยนมาเป็นวันที่ ๑ สิงหาคม
คือเลื่อนเวลามาเป็น ๖ เดือน

ประธานสภาฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้า
ถือว่าที่ประชุมเห็นด้วย ขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยออกที ผู้ใดเห็นควรรัย
หลักการแห่งร่างข้อบังคับนี้ไว้ พิจารณาต่อไป ขอให้ไปรบกวนมืออื่น
มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรบกวนมืออื่น
ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาฯ : เห็นอันว่าที่ประชุมรัยหลักการแห่งร่างข้อ
บังคับนี้ไว้ พิจารณาต่อไป ส่งกรรมาธิการชุดใด

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
รัฐบาลขอเสนอให้ ส่งกรรมาธิการวิสามัญชุดเดียวกันกับร่างพระราช
บัญญัติวิธีการงบประมาณ และขอแปรญัตติภายในกำหนดเท่ากัน คือ
๓ วัน

ประธานสภาฯ : ทางรัฐบาลเสนอให้ ส่งกรรมาธิการวิสามัญชุด
ดังกล่าว และแปรญัตติภายใน ๓ วัน เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็น

อย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอันมีมติให้ ส่งกรมการวิสามัญ และ
แปรรูปกิจการภายใน ๓ วัน

ในวาระต่อไปกระทู้ ๆ ที่ ๑ ของนายพุ่มเทศ กาญจนเสริม เรื่อง
การขายเงินเหรียญบาท

๑๖.๐๘ น.

นายพุ่มเทศ กาญจนเสริม (ศิระเกษ): ข้าพเจ้าขอ
กระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง เรื่องการขายเงินเหรียญบาท
ทั้งนี้ขอความต่อไปนี้

๑. ได้ทราบว่ารัฐบาลได้ขายเงินเหรียญบาทสยามออกไปนอกประ
เทศ เป็นความจริงเพียงไรหรือไม่
๒. ถ้าเป็นความจริง ได้ขายไปเป็นจำนวนเท่าไร ราคาที่ขาย
ขายไปบาทละเท่าไร และขายให้แก่ประเทศใด
๓. การขายได้ขายเงินเหรียญบาทไปทั้งหมดหรือเป็นแต่เพียงแต่
ขายไปยัง
๔. มีนโยบายอย่างไรจึงได้โอกาสนี้ขายเงินเหรียญบาทไป
การขายไปเช่นนี้ได้ประโยชน์แก่ประเทศอย่างไรหรือไม่
๕. เงินที่ขายไป ได้ทำเครื่องหมายไว้ เพื่อป้องกันการค้าขนถัก
วัวไหลเข้ามาสยามไว้หรือไม่

๖. การขายเงินควรวานได้เสียค่าใช้จ่ายและค่าขนส่งไปเท่าไร
และ ผู้ซื้อหรือผู้ขายเงินเสีย

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :

๑. รัฐบาลได้ส่งเงินเหรียญบาทสยาม ออกไปนอกประเทศเพื่อ
ขายเงินเนื้อเงินจริง

๒. จำนวนเหรียญบาทที่ส่งออกไปขายนั้น ๕๒,๘๓๖,๐๐๐ บาท

๓. จำนวนที่ส่งเพื่อขายนั้น เป็นจำนวนเหรียญบาทซึ่งอยู่ในควม

ครอบครองของรัฐบาล

๔. รัฐบาลที่แล้วมามั่นโยบายว่า ประเทศสยามได้ออกจาก
ภาวะการเงินมานานแล้ว และทั้งโลหะเงินก็มีราคาไม่มั่นคง ย่อมเปลี่ยน
แปลงอยู่เสมอ จึงเห็นสมควรที่จะขายเงินเหรียญบาท ซึ่งเป็นโลหะ
เงินเสีย เพื่อจัดทำโลหะทองคำมาแทนโลหะเงิน การขายโลหะเงินไป
เพื่อประโยชน์ที่จะซื้อโลหะทองคำมาแทนเช่นนั้น ย่อมเป็นประ-
โยชน์แก่ประเทศ

๕. เงินที่ส่งออกไปนั้นจะต้องทำการตกลงเสียก่อนแล้วจึงขาย
โรงงานที่รับตกลงมีการควบคุมเป็นอย่างดี จึงหวังว่าจะไม่มีการยักยอกกลับ
รั่วไหลเข้ามาในสยาม ถ้าจะกล่าวอีกอย่างหนึ่ง การขายควรวานได้
กระทำเช่น ๒ ครั้ง คือขั้นต้นได้เอาเงินเหรียญไปตกลงให้เป็นโลหะเงิน
เสียก่อน ซึ่งเป็นกรทำให้เครื่องหมายบนเหรียญบาทนั้นลบลายหายไป

ชนทั้งสองเป็นชนชาย ซึ่งเท่ากับเป็นการขายโลหะเงิน หากใช้เป็นการขาย
 เทรียมณฑาทศยามไม้

๖. ค่าใช้จ่ายและค่าขนต่าง ๆ นั้น ในเวลานั้นยังตอบไม่ได้
 เพราะเหตุว่าการขายยังไม่เสร็จสิ้น คือการถลุงนั้นยังทำไม่เสร็จทั้งหมด
 รัฐบาล หวังว่าการขายจะเสร็จสิ้นในปลาย เดือน มีนาคม หรือต้นเดือน
 เมษายน ซึ่งเมื่อการขายเสร็จสิ้นแล้วจะชี้แจงให้ ท่านสมาชิกทราบได้
 โดยละเอียด

อนึ่งมีข้อความบางประการซึ่งรัฐบาลยังตอบให้ พิเศษต่อไปยังกว่า
 ที่แล้วมาไม่ได้นั้น รัฐบาลก็หวังที่จะชี้แจงให้ท่านสมาชิกและประชาชน
 ทราบ เมื่อการขายได้เสร็จสิ้นในกำหนดที่กล่าวมาแล้ว คือราวปลาย
 เดือน มีนาคม หรือต้นเดือน เมษายน

นายพุทธเทศ กาญจนเสริม (ศิระเกษ): การขายเงินไป
 ในคราวนี้ขายไปเพราะเนื้อเงินบริสุทธิ์หรือว่าขายเป็นเงินตรา

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง:
 ได้ชี้แจงแล้วว่าในคราวนี้เราทำสองชั้น ชั้นต้นเอาเหรียญบาทไปถลุง
 ไม่ใช่เป็นชนชาย เมื่อถลุงแล้วจึงขายเนื้อเงิน ระหว่างนั้นอยู่ระหว่าง
 ถลุง

นายพุทธเทศ กาญจนเสริม (ศิระเกษ): ข้าพเจ้าขอเรียน
 ตามว่า ถ้าไม่ได้ทำเครื่องหมายไว้ เชื้อแน่แล้วหรือว่าเงินจะไม่ย้อย

กลับเข้ามาอีก และถ้าหากว่าเงินยอนกลับเข้ามาอีก จะมีทางชั่งกัน
อย่างไรหรือไม่

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
ในการที่จะให้บริษัทใดตกลงนั้น ทางรัฐบาลได้พิจารณาว่าบริษัทนั้นได้
มีความมั่นคงเพียงไร และเขาได้จัดการควบคุมการงานของเขาในการ
ที่ตกลงเหรียญเงินเป็นอย่างไร และเห็นท่วงพอใจของรัฐบาลที่แล้
แล้วว่าโรงงาน ที่เราจ้าง เขาตกลงเงินโรงงานที่ไว้ใจได้ที่จะไม่มีการ
รั่วไหลเงินออกมา

นายพัฒนาศ กาญจนเสริม (ศิริเกษ) : การขายเงิน
คราวนี้ รัฐบาลมีความรู้สึกใหม่ว่า รัฐบาลเสียเปรียบจากการขาย
เงินคราวนี้หรือไม่

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
ก็ก่อนที่จะขายนั้นรัฐบาลได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าไม่เสียเปรียบ แต่
อย่างไรก็ตาม ราคาที่ได้เปรียบจากการซื้อขายคราวนี้คงมากกว่า
แล้วมา

ประธานสภาฯ : กระทั่งไปของนายร้อยตรี ลมัย กฤษณะ-
ภักดี เรื่องภาษเวรอส่ามันจ้าง แจ้ว พาย ผ่านเขตจังหวัดพระนคร

๑๖.๑๔ น.

ร.ต. ลมัย กฤษณะภักดี (ยทุมจัน) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้

ถ้ามีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ ขอร้องว่ารัฐบาล
มีนโยบายที่จะผ่อนผันให้เรือสำเภาจ้าง แจว พายผ่านเข้าเขตจังหวัด
พระนครโดยมีข้อเสียภาษีบ้างก็หรือไม่ เพราะเหตุใด

พ.อ. พระบริภัณฑ์ชูทิศกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ
การ : รัฐบาลมีนโยบายที่จะผ่อนผันให้เรือสำเภาจ้าง แจว พาย ใ
รับการยกเว้นเสียค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนเรือเท่ากันหมดตามชนิด
ของเรืออยู่แล้ว และถ้าเขตค่าน้ำในใ้เรือได้เพราะฤดูกาลไม่เก็บ
๖ เดือน ก็จะได้อ่อนผันให้เสียค่าธรรมเนียมเพียงครึ่งอัตราอีกด้วย ก็
ไม่มีแบ่งเขตชั้นนอกชั้นใน ^{ซึ่งนักเพื่อ} ให้ เช่นการเสมอภาคทั่วราชอาณาจักร
และได้เตรียมร่างพระราชบัญญัติการเดินเรือ ในน่าน
สยาม (ฉบับที่ ๖) ไว้แล้ว ถ้าไม่มีอุปสรรคอย่างใดคงจะเสนอสภา
ผู้แทนราษฎรได้ทันในวาระต่อจากเสนอร่างพระราชบัญญัติเรือสยามใน
พ.ศ. ๒๕

ร.ต. ลมัย กฤษณะภักดี (ปทุมธานี) : ข้าพเจ้าได้มีข้อที่
จะขออย่างใดคือจังหวัดที่ใกล้เคียงกับพระนคร ราษฎรได้มีความ
จำเป็นเช่นกสิกรรมต้องเข้ามาพระนครโดยลดละทุกก็มี เหมือนกัน
หากว่ารัฐบาลจะวางนโยบาย อย่างหนึ่งอย่างใด เพื่อให้ความสะดวกแก่
ชาวนาเหล่านี้หรือไม่ ข้าพเจ้ายังฟังไม่เข้าใจที่รัฐบาลได้ตอบเมื่อก

พ.อ. พระบริภัณฑ์ชูทิศกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐกิจ
การ : รัฐบาลขอว่า ถ้าแม้ว่าเรือเล็ก ๆ เหล่านี้ที่ไ้เข้ามาเข้ามา

เขตจังหวัด ในกรณีที่ถามก็มีอยู่แล้วว่า เรือเล็ก ๆ เหล่านี้ที่ผ่านเข้ามา
ในเขตจังหวัดภายในเป็นครั้งคราว และข้าพเจ้าได้ทักขยในกระทู้ที่แล้ว
ว่าถ้าเขตค่าน้ำใช้เรือไม่เกิน ๖ เดือน รัฐบาลก็มีนโยบายที่จะผ่อน
ผันให้เสียค่าธรรมเนียมเพียงครึ่งอัตราอีกด้วย

ประธานสภาฯ : รัฐบาลขอทว่า ถ้าแม้ว่าเรือที่เกินในน่าน
น้ำที่ใกล้เคียงใช้เพียง ๖ เดือน ก็ผ่อนผันให้เสียค่าธรรมเนียมน้อย
เข้ามา ก็จะเสนอพระราชบัญญัติเข้ามาในสภาฯ เร็ว ๆ นี้

ร.ต. ลมัย กฤษณะภักดี (ปทุมธานี) : ข้าพเจ้าขอร้องให้ทักขย
ว่า กสิกรที่ไม่ได้ใช้เรือ แต่จำเป็นใช้เป็นครั้งคราวเท่านั้น และจะให้
กสิกรเสียภาษีก็จะเป็นงานหยาบหยาบสักหน่อย ซึ่งเป็นการวิคานาทานั้น
มากอยู่สักหน่อย เมื่อเป็นเช่นนี้รัฐบาลจะมีนโยบายอย่างไร...

ประธานสภาฯ : ท่านถาม อย่าอธิบายซ้ำกัน เมื่อก่อนท่านได้
ถามซ้ำ ซึ่งท่านรัฐมนตรีตอบมาหนึ่งแล้ว ขอให้ถามใหม่ ถามตรง ๆ

ร.ต. ลมัย กฤษณะภักดี (ปทุมธานี) : จะเก็บภาษีเรือ
สำรับ แกว พายเหล่านี้หรือไม่

พ.ย. พระบริรักษ์ชัยทศกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐ
การ : รัฐบาลได้เตรียมร่างพระราชบัญญัติไว้ว่า ถ้าเรือเล็ก ก็เวลา
นั้นเรือทุกชนิดขนาดกลัดตั้งแต่เรือสำรับ แกว จนถึงเรือใหญ่ ๆ ต้องเสีย
ตลอดทุกมก แล้วรัฐบาลได้ร่างพระราชบัญญัติไว้ว่า เรือตั้งแต่เล็ก ๆ
จนถึงขนาด ๒๕ หนว โดยประมาณแล้วจะไม่ต้องเสียภาษีอากร

ร.ต. ลมัย กฤษณะภักดี (ปทุมธานี) : ที่ว่าจะแก้ไข
เมื่อไรจะแก้ไขเสร็จ

พ.อ. พระบริรักษ์เพ็ญพชรกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐ
การ : ถ้าไม่มีอุปสรรคอย่างใดก็จะเสนอในคราวประชุมคราวนี้

ประธานสภาฯ : ๓ ครั้งแล้ว รัฐบาลตอบว่า ถ้าไม่มีอุปสรรค
จะเสนอในคราวประชุมคราวนี้ กระทั่งข้อไปของนายนายอรุณ ทองมีโชติ
เรื่องขอให้ผ่อนผันเรือชาวนา

นายอรุณ ทองมีโชติ (พระนคร) : กระทั่งข้อไปของข้าพเจ้า
คล้าย ๆ กับท่านผู้แทนที่ตามมาแล้ว อีกประการหนึ่ง ข้าพเจ้าก็ได้ฟัง
ในวันแถลงนโยบายของรัฐบาลแล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอถอน

ประธานสภาฯ : ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราช
บัญญัติยกฐานะศาลแขวงกบินทร์บุรี เป็นศาลแขวงจังหวัด พุทธศั
กราช ๒๔๘๑ ของนายคาบสงวน พะยุงพงศ์

๑๖.๑๘ น.

ต. สงวน พะยุงพงศ์ (ปราจีนบุรี) : การที่ข้าพเจ้าเสนอ
ญัตติร่างพระราชบัญญัติยกฐานะศาลแขวงกบินทร์บุรี เป็นศาลจังหวัด
เข้าสู่สภาฯ นี้ หลักการว่าเพื่อยกฐานะศาลแขวงกบินทร์บุรีเป็นศาล
จังหวัดส่วนเหตุผลก็มีปรากฏอยู่ในระเบียบวาระแล้ว

ข้าพเจ้าใคร่จะขอเรียนต่อสภาฯ ให้ทราบไว้ว่า ถ้าหากกบินทร์บุรี

กษณอยู่ในจังหวัดปราจีนบุรี ซึ่งแต่ก่อนเป็นจังหวัดหนึ่ง แต่ได้ถูกยุบ
เป็นอำเภอเสียแล้ว เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๘ และได้ย้ายจากศาลเป็นจังหวัด
เมื่อวันที่ ๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๗๔ และทางรัฐบาลเห็นว่ามีความจำ
เป็น จึงตั้งศาลแขวงเมื่อวันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๘๐ ถึงที่ข้าพเจ้า
ได้ตั้งกระทู้ถามท่านรัฐมนตรีครั้งสมัยก่อนครั้งหนึ่งแล้ว

จังหวัดปราจีนบุรีมีราษฎรถึง ๑๘๕,๗๔๖ คน และเหตุผลที่ข้าพ
เจ้าขอเสนอยกฐานะศาลแขวงนั้นมีอยู่ ๔ อำเภอ คือ อำเภออรัญญประเทศ
เทศน์ ๔ ตำบลมีราษฎร ๒๓,๘๕๕ คน ถึงอำเภอวัฒนานครมี ๖ ตำบล
มีราษฎร ๑๐,๗๖๖ คน อำเภอกบินทร์บุรีมี ๑๒ ตำบล มีราษฎร
๕๕,๖๘๖ คน ถึงอำเภอสระแก้วมีราษฎร ๖,๔๘๘ คน รวมราษฎร
๔ อำเภอเป็น ๘๖,๘๖๕ คน และจังหวัดปราจีนบุรีมีพื้นที่กว้างขวาง
ใหญ่โตเป็นอันดับ ๘ ของภายใน ๗๐ จังหวัด ซึ่งใหญ่กว่าอุบลราชธานีหรือ
มหาสารคามซึ่งปรากฏอยู่ในภูมิศาสตร์ อยู่แล้ว เว้นไว้แต่จำนวน
ราษฎรเท่านั้นเอง เมื่อความจำเป็นแห่งพื้นที่กว้างเช่นนั้นแล้ว จึงสม
ควรที่รัฐบาลจะอนุเคราะห์แก่ราษฎรในท้องที่เหล่านั้นอย่างยิ่ง ซึ่งระขอ
ให้แจ้งโดยวิธีใจว่าระยะทางจากกรุงเทพฯ ถึงอรัญญประเทศ ซึ่งเป็น
เขตที่แดนทิศของประเทศ มีถึง ๒๕๕ กิโลเมตรซึ่งไกลมาก อย่างน้อย
ก็สมควรเพาะจังหวัดปราจีนบุรีถึงอรัญญประเทศก็มีระยะทางถึง ๑๒๓
กิโลเมตร ซึ่งต้องเสียค่า運費มาก ซึ่งไกลกว่าจากกรุงเทพฯ ไปถึง

นครปฐม หรือราชบุรี หรืออยุธยา ซึ่งจังหวัดเดียวกันแต่ๆ ระยะที่
 ทางยังไกลกว่าเช่นนี้ ซึ่งข้าพเจ้าเห็นอกราษฎรอื่นแต่จึงว่าใคร่รับ
 ล้ำยาก และการที่ข้าพเจ้าได้ตั้งกระทู้ถามท่านรัฐมนตรีครั้งก่อนนั้น ที่
 รัฐมนตรีก็ได้ท้อยย่อๆ ว่า แล้วแต่จำนวนความในการที่จะยก
 เป็นศาลจังหวัดหรือไม่ ภัยเหตุผลเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ใคร่คว
 และสอยสวนแล้วว่า เป็นการสมควรแล้วด้วยประการทั้งปวง เพ
 เหตุว่าศาลแขวงที่ตั้งอยู่นั้นคดีมากมายอย่างหนึ่ง และการที่
 ฐานะเป็นศาลจังหวัด ซึ่งจะต้องมีพิพากษาเพิ่มชนออกคนหนึ่ง แ
 เจ้าพนักงานออกเล็กน้อย และต้องมีเรือนจำอยู่ด้วย ซึ่งทั้งนี้ก็ไม่
 หนักของในงบประมาณเท่าไรนัก รัฐบาลเองก็คงจะเห็นออกเห็นใ
 จังหวัดปราจีนบุรีซึ่งราษฎรยากแค้นเป็นอย่างมาก เช่นอำเภอธวัช
 มี ๔ ตำบล และ ๔ ตำบลนี้ จะต้องเกินทั้ง ๑๑ โมงกว่าจึงจะถึง
 แล้วขอให้ท่านศึกษาชื่อว่า จากธวัชบุรี ถึงปราจีนบุรี ค่าวัดไปถึง ๒๒
 ๔๐ สตารางค์ ราษฎรกว่าจะมาถึงต้องใช้เงินไม่ต่ำกว่า ๗-๘ บาท เ
 นี้เป็นต้น ราษฎร ของจังหวัดปราจีนบุรีส่วนมากเท่าที่ทราบเป็นคน
 และจนวิ้งๆ ซึ่งสถิติอาจจะคนได้ จากกระทรวงการคลัง ภัยเหตุ
 เหล่านี้ จึงหวังไว้ว่า รัฐบาลที่เคารพคงจะกรุณาผ่อนผันและช่วย
 ชาวปราจีนบุรี พระราชบัญญัติคน เป็นพระราชบัญญัติระเบียบแรก
 สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรประเภทที่ ๑ ซึ่งรัฐบาลก็คงจะใจกว้างให้
 ไปด้วยดี ยิ่งกว่านั้น การชักข้อบังคับหรือไม่นั้นก็หวังไว้ว่าท่านสม

อันคงจะไม่คัดค้าน เพราะท่านประธานคงสงสัยอย่างนั้นแล้ว และ
 ขอขมย่นเขนท่านเองเกี่ยวกับว่า ได้เคยมีผู้แทนเสนอเรื่องการวิจัยทั่ว
 คณิตศาสตร์ทั้งหมด และพระราชบัญญัตินี้หวังไว้ว่าคงจะวิจัยพิจารณา
 ทั่วทุกเหมือนกัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าหวังไว้ว่าท่านจะคัดค้านในเรื่อง
 ของย่นเขนคงไม่มี ส่วนที่จะยกฐานะให้เขนไปทั่วทุกอย่างไรนั้น ข้าพเจ้า
 ขออ้อนวอนรัฐบาลโดยความหวังใจเพียงสั้น ๆ เท่านั้น

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 ยุติธรรม: ท่านผู้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ ได้เคยตั้งกระทู้ถาม รัฐบาล
 ในครั้งก่อนถึงเรื่องการยกฐานะศาลแขวงกบินทร์บุรี ขึ้นเป็นศาลจังหวัด
 แต่โดยเหตุที่การตั้งกระทู้ถามในครั้งนั้นเป็นระยะเวลาอันกระชั้นชิดกับที่
 ทางรัฐบาลได้เปิดศาลแขวงกบินทร์บุรี รัฐบาลจึงได้คิดว่า ยังไม่มีเหตุ
 ผลอันสมควรจะพิจารณาในการที่จะเลื่อนฐานะขึ้นเป็นศาลจังหวัดกบินทร์บุรี
 ค่อนข้างมากนักได้ พิจารณาเห็นว่า ตามที่ได้ตั้งกระทู้ถาม ของท่านผู้แทน
 ผู้เสนอ พระราชบัญญัตินี้ไปนั้น ถึงเวลาอันสมควร แล้วหรือไม่ บัดนี้
 ท่านผู้แทนราษฎรผู้เสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ขึ้นมา และรัฐบาลได้
 พิจารณาแล้วเห็นว่า ในเรื่องจำนวนคดีซึ่งอยู่ในอำนาจของศาลแขวง
 กบินทร์บุรีสำหรับหนึ่งชวบขยพิโคผานมาแล้ว คือเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ.
 ๒๔๘๐ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน พ.ศ. ๒๔๘๑ มีความทั้งคดีแพ่งและ
 อาญา ๔๖๐ ราย เป็นคดีที่เกินอำนาจศาลแขวงในระยะเวลาหนึ่งขยเช่น
 เกี่ยวกับรวม ๑๘๒ เรื่อง นอกจากนั้นมีสถิติสามเดือนเมื่อใดคนลงไป

แล้ว ก็จะได้จำนวนคดีเท่าๆ กับที่ได้เรียนมาแล้ว แล้วอีกประการ
หนึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับศาลแขวง เมื่อได้ยกฐานะเป็นศาลจังหวัด เช่น
แม่สอด แม่สอดเวียง มินบุรี หลงสวน เหล่านี้ เป็นต้น แล้วก็เห็นว่า
จำนวนคดีนั้นอยู่ในฐานะที่จะยกเป็นศาลจังหวัดได้ และได้คำนึงถึงค่าใช้จ่าย
ในการปกครองระมิงในร่องเพิ่มเติม พิจารณาจากทรงคนกบคำ ใช้จ่ายตาม
สมควร เมื่อรัฐบาลได้คำนึงถึงในการที่จะให้ความสะดวกแก่ราษฎร
ตามนโยบายที่ได้แถลงไว้ตั้งนั้นแล้ว ก็ไม่เห็นมีความขัดข้องประการใด
ในการที่จะยกฐานะกึ่งพระราชบัญญัติขึ้น

ประธานสภาฯ: รัฐบาลรับ

๑. สงวน พะยุงพงศ์ (ปราจีนบุรี): ข้าพเจ้าในนามราษฎรแห่ง
ปราจีนบุรีขอขอบคุณ

ประธานสภาฯ: ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น
ควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอให้ไปร
กษณ์ชื่อน

สมาชิกยกมือ ๘๑ คน

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรกษณ์ชื่อน
ไม่มีผู้ยกมือ

ประธานสภาฯ: เห็นอันว่าที่ประชุมรับหลักการแห่งร่างพระราช
บัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ส่งกรมการการสามัญหรือวิสามัญ

๑. สงวน พะยุงพงศ์ (ปราจีนบุรี): ส่งกรมการการสามัญ
มีสมาชิกบริวรอง

ประธานสภาฯ; เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้านประการใด ข้าพเจ้าถือ
ว่าที่ประชุมอนุมัติ แปรญัตติภายใน ๓ วัน

ด. สงวน พะຍงพงศ์ (ปราจีนบุรี): ขอแปรญัตติภายใน ๓ วัน
มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภาฯ: แปรญัตติภายใน ๓ วัน เมื่อไม่มีผู้ใดมีความ
เห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติให้แปรญัตติ ภายใน ๓
วัน ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน
ซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน ตำบลโคกขี้ ขี้ อำเภอศรีมหาโพธิ์
จังหวัดปราจีนบุรี ให้แก่วัดคันโพธิ์ศรีมหาโพธิ์ ของนายกาย สงวน
พะຍงพงศ์

bb.๒๓ H.

ด. สงวน พะຍงพงศ์ (ปราจีนบุรี): การที่ข้าพเจ้าเสนอร่าง
พระราชบัญญัติโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินซึ่งเป็น สาธารณสมบัติ ของแผ่นดิน
ตำบลโคกขี้ อำเภอศรีมหาโพธิ์ จังหวัดปราจีนบุรี ให้แก่วัดคันโพธิ์ศรี
มหาโพธิ์ นั้นมีหลักการว่า ขอโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินซึ่งเป็นสาธารณสม
บัติของแผ่นดิน ตำบลโคกขี้ อำเภอศรีมหาโพธิ์ จังหวัดปราจีนบุรี ให้
แก่วัดคันโพธิ์ศรีมหาโพธิ์ ส่วนเหตุผลมีรายละเอียดปรากฏอยู่ในระเบียบ
วาระแล้ว ข้าพเจ้าใคร่ขอเรียน ชี้แจงต่อสภาผู้แทนราษฎรพอสมควร
และใคร่จะทำความเข้าใจสักระยะหนึ่งด้วยคือ ก่อนที่พระราชบัญญัติ
จะเข้าระเบียบวาระมีบางท่านสงสัยว่าข้าพเจ้าจะโอนคันโพธิ์ให้ เป็นของ

ส่วนหลักฐานเหล่านี้ก็มีอยู่ที่กระทรวงแล้ว อีกอย่างหนึ่ง ก็คือว่า
 ทามที่รัฐบาลรับว่าจะไปพิจารณาณนั้น ถ้าหากว่าพิจารณาโดยเร็วด้วย
 แล้ว ทางรัฐบาลรับรองได้หรือไม่ว่าจะเสนอพระราชบัญญัตินั้นเพื่อโอน
 ที่ให้แก่พวก

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
 รัฐบาลจะต้องพิจารณาประกอบด้วยเหตุผลของท่าน คือว่าเหตุผลที่ท่าน
 อ้างมานั้น รัฐบาลจะต้องไปพิจารณาที่ว่าการที่จะแก้ไขข้อขัดข้อง
 ของท่าน จะแก้ด้วยวิธีอื่น นอกจากการโอนกรรมสิทธิ์ ให้แก่พวก จะได้
 หรือไม่ หรือว่ามีความจำเป็นอย่างไรจึงอย่างไร เพราะฉะนั้นในชั้น
 นี้จะตอบว่าจะรับหลักการในภายหน้าหรืออะไรนั้น ก็ยังกล้าอะไรไม่ได้
 ทั้งสิ้น เพียงแต่ขอรับไปพิจารณาก่อน

ด. สวงน พะยุงพงศ์ (ปรวาจันยวี) : รัฐบาลจะรับไปพิจารณา
 ข้างเราไม่ขัดข้อง แต่ใครจะทราบอย่างรวดเร็วที่สุด รัฐบาลจะส่งหรือ
 แจงให้ข้าพเจ้าทราบเมื่อไร

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
 จะแจ้งให้ท่านในสมัยประชุม

ด. สวงน พะยุงพงศ์ (ปรวาจันยวี) : ข้าพเจ้าไม่ขัดข้อง
 ประชาชนสภา ฯ ในเรื่องนี้ รัฐบาลขอรับไปพิจารณา ก่อน รับ
 หลักการ เจ้าของนิติไม่ขัดข้อง มีผู้ใดจะมีความเห็นเป็นอย่างอื่น
 เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าประชุมอนุมัติ

ในวาระต่อไป ร่างพระราชบัญญัติออกโฉนดที่ดิน (ฉบับที่ ๗)
พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของนายปรีภัย แก้วปลั่ง

๑๖.๓๓ น.

นายปรีภัย แก้วปลั่ง (สวรินทร์) : การที่ข้าพเจ้าเสนอร่างพระราชบัญญัติที่ดินสู่สภาฯ ข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะขยายกำหนดเวลาการก่อสร้างทำประโยชน์ ในที่ดินซึ่งได้ริบอนุญาโตรั้งของแล้วนั้นให้นานกว่าแต่ก่อน จึงขอแก้มาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติออกโฉนดที่ดินฉบับที่ ๖ พุทธศักราช ๒๔๗๘ ขยายกำหนดเวลาทำประโยชน์ ในที่ดินซึ่งรั้งของแล้ว จาก ๒ ปี เป็น ๕ ปี ดังปรากฏในหลักการฉบับเดิม มาตรา ๘ ฉบับเดิมยังคงไว้ให้ผู้ใด ริบอนุญาโตรั้งของแล้วนั้นทำประโยชน์ ในที่ดินซึ่งรั้งของแล้วภายใน ๒ ปี ให้แล้วเสร็จ นับแต่วันที่ได้ริบไยเหยียบย่ำเป็นต้นไป หรือให้แล้วเสร็จภายใน ๓ ปี นับแต่วันที่ได้ ริบตราของเป็นต้นไป ที่ข้าพเจ้า ขอแก้ไขมีกำหนด ๕ ปี นับแต่วันได้ ริบไยเหยียบย่ำหรือได้ริบตราของเป็นเวลาเดียวกัน ข้อที่แตกต่างกับฉบับแต่ก่อนให้เวลา ๒ ปี ข้าพเจ้าขอแก้ไขเป็น ๕ ปี แต่ก่อนให้เวลา ๓ ปีนับจากวันได้ริบตราของ แต่แก้ไขใหม่ ๕ ปีเหมือนกัน ข้อที่กำหนดเวลาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ไม่ได้แยกกันไว้เหมือนฉบับเดิมเช่นกัน ถ้าหากว่าสภาฯ เห็นว่าควรกำหนดไว้ด้วยกัน เมื่อสภาฯ ริบหลักการแล้วก็จะแปรญัตติได้ ในชั้นกรรมาธิการ ในวาระที่ข้าพเจ้า

ขอให้เสนาฯ กรณณาพิจารณาหลักการเสียก่อนว่า ความที่ข้าพเจ้าเสนอ
 มานี้ควรระงับหลักการหรือไม่ ก่อนที่จะมีการลงมติว่า ควรระงับหลัก
 การหรือไม่นั้น ข้าพเจ้าขอให้เหตุผลเพิ่มเติม ซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่าควร
 ที่จะระงับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ ตามที่กำหนดเวลาตามพระ
 ราชบัญญัติฉบับเดิม ๒ ขันนข้าพเจ้าเห็นว่าอันชยเกินไป สำหรับกสิกร
 ผู้ยากจนไม่สามารถที่จะทำให้แล้วเสร็จตามกำหนดได้ ถ้ากสิกรหรือ
 ราษฎรที่ขออนุญาตขยของน เช่น ผู้ มอนะกิน มีเงิน มีทุนทรัพย์ ก็
 อาจจะทำางคนงานมีสัตว์พาหนะมาก มีเครื่องมือมากสำหรับทำการ
 กั้นสร้างเพาะปลูกในที่ดินนั้น ก็ทำได้ตามกำหนดเวลา แต่สำหรับ
 กสิกรผู้ยากจนซึ่งมีกำลังน้อย ฉะเพาะตัวคนเดียวหรือ ๒ คนผู้กขมี
 เท่านั้นทุนทรัพย์ ที่จะทำางคนงานช่วยแรงก็ไม่มี สัตว์พาหนะช่วยแรง
 ก็มี กระบือตัวเดียวเท่านั้น เครื่องมือทำการกั้นสร้างที่ว่างดางพงก็มี
 มีดเสียมจอบขวานอย่างละหนึ่งเล่ม บางคนมีจอบไม่มีเสียม บางคนมี
 เสียมไม่มีจอบเสียมด้วยซ้ำ โดยมีเพียงคันเคียว คราคามีเพียงคันเคียว
 และกำลังน้อยคนหนึ่งสองคนจะทำการที่ว่างดางพงในขยหนึ่งหรือ ๒ ขย
 ให้เสร็จนั้นทำไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภูมิภาคทางภาคอีสาน
 เป็นที่คนทวรายสูง มีคนไม่ มาก ข้นมาก ในการที่จะทำการกั้นสร้าง
 ที่ว่างดางพง ทำการเพาะปลูกในที่ดินที่ขอขยของน ถ้าไม่ตัดดาง
 คนไม่ออกก็ทำการคราคได้ไม่ได้ ก็ทำการเพาะปลูกไม่ได้ ผู้ที่ขอขย

ของแล้วจะต้องดาดางต้นไม้เสียก่อน เมื่อโค่นต้นไม้แล้วก็ยังอยู่
 ต้องซุกคอกเสียก่อน ไม่อย่างนั้นจะโอดครวญไม่ได้ ที่กินในภาคอีสาน
 นั้นโดยมากมีจอมปลวกมาก ก่อนจะทำถาวรเพาะปลวกในที่นั้น ที่ขี้ของ
 ไค้ก็จำเริญจะต้องปราบทันทมจอมปลวกให้ราบเสียก่อน เพาะไค้ส่ง
 นำไปหลยเคียงต้นไม้ เพราะปลวกนั้น นักเขียน ความลำบาก ของเขาก็ก
 เหมือนกัน และยงกว่านั้นทคนภาคอีสานเข็นที่ลม ๆ คอน ๆ ลากเท
 คำนหนักมี การทำนาในที่นั้นอาศัยน้ำฝนตามธรรมชาติ ไม่มีถาวร
 ชลประทานช่วยเหลือ ฝนตกลงมาไหลลงสู่ที่ต่ำ คอส์ห้วยสู่ลำธารหมก
 เมื่อไม่มีน้ำขังไว้หลยเคียงพืชที่เขาปลวกนั้นไม่โต ผล ไร่เขาคือต้อง
 ทำคันทนาเพื่อขังน้ำไว้หลยเคียงต้นไม้ ถ้าไม่ทำเช่นนั้น เขาคก็ไม่มีน้ำ
 หลยเคียงพืชที่เพาะปลวก ความลำบากเช่นนี้ทำให้ เขาทำการถาวรสร้าง
 ไค้เข้ามาได้เร็ว แรงน้อยประการหนึ่ง ทนทรพย ที่ระหว่างคนงาน
 ก็ไม่มีประการหนึ่ง ประคอบกับความลำบากคงที่ข้าพเจ้าได้ขลิบรามา
 แล้วนี้ ทำให้เขาทำการถาวรสร้างไม่เสร็จภายใน ๒๖ ปี ผิดกันกับภาค
 กลาง ซึ่งเข็นทรายต่ำ ข่าไม้ ไม่มี มีแต่ข่าหญ้าข่าพงไม่ต้องทำการ
 ทรสร้างถาวรพวงมากน้อย ว่าถาวรทำคันทนา จอมปลวกไม่มี เข็นที่
 ทรต่ำ การทำนาในภาคนี้มีการชลประทานช่วยเหลือ ถึงไม่ทำคันทนา
 ก็ม่น้ำหลยเคียงต้นไม้ได้ ฉะเพาะภาค กลาง ก็อาจทำตามกำหนดได้
 ถึงกระนั้นคนภาคกลางก็ยากจนก็ทำตามกำหนดไม่ได้ การถาวรสร้าง
 ทำประโยชน์ ในที่นั้นที่ขี้ของนั้นมิใช่จะทำไค้ ทรคอกขี้ไปก็หาไม่ เขา

ทำได้ เพราะในฤดูกาลราวเดือนเมษายน พฤษภาคม มิถุนายน นอก
 ากนั้นไปเขารู้แน่จะต้องปฏิบัติพิถีพิถันเขาเพาะปลูกไปแล้ว จนกว่า
 จะเก็บเกี่ยวเสร็จ และในเวลา ๓-๔ เดือนที่เขาทำการกันสร้างนี้ ไม่
 ใช้ว่าเขาจะได้ทำทุกวันไปก็ทำไม่ เขาเป็นคนเขาจะเลี้ยงชีวิตก็ตามช
 อกินมอหาเขากินคำ เครื่องปลูกคลุมร่างกายก็ขาดแคลน อาหารการกิน
 ก็ไม่มีกิน กินแต่ขี้ หอย พริก เกล็ด ในการที่จะดำรงชีวิตต่อไปนั้น
 ไม่เพียงแต่ชีวิตเขาค้นเคียวหรือสองคนผิวเผินเท่านั้น ยังรับผิดชอบของ
 เลี้ยงลูกของเขาอีกด้วย ถ้าเขาจะเอาเวลาไปกันสร้างทุกวันไป ไม่ไป
 หาข้าวมาเลี้ยงชีวิต ไม่เฉพาะแต่เขาและภรรยา ลูกเขาก็จะต้องอ
 อกด้วย เขาจะต้องหาเวลาไปทำกินทางอื่นด้วย ทำให้เขาทำการกันสร้าง
 ไม่ทันตามกำหนดสองข เมื่อเขาทำไม่เสร็จ ตามกำหนดก็เขินอันว่าสน
 สัตถิในการรับของที่ดินนั้น จะทำการกันสร้างกินต่อไปก็ไม่ได้ เมื่อ
 เขาทำไม่ได้และไม่มีสัตถิ เป็นโอกาสให้คนมั่งมีพอหาแรงทำงานได้นั้น
 ไปรับของที่ดินนั้นทำประโยชน์ พุศติการวดเขินแสดงให้เห็นว่าคน
 มั่งมีขะมีเรื่อยไป เขามาทอຍแล้ว เขาก็จะรับของที่ได้เอง กินสร้าง
 ได้เอง แต่คนจนที่ทำมาหากินขาดอຍแล้ว ก็ยังจนอยู่เขินนเรื่อยไป
 คนจนที่รับของที่ดินประถอຍการทำมาหากิน เขาก็ยังไม่เสร็จถสนสัตถิ
 แห่งการรับของนเสียบ เขามาทคนน้อยไม่พอที่จะทำการประถอຍการอา
 ษณเพียงชีวิตครอบครัวและชีวิตของคนต่อไป หากพนทกเขาอຍมีของทำ
 ประโยชน์นี้ ไม่เสร็จภายใน ๒ ข เมื่อสนสัตถิแห่งการรับของที่ดินทำกรัน

สร้างแล้ว ก็จำเป็นจะต้องขอต่ออายุใบอนุญาต ในการที่จะขอขง
 ค่อยไปก็ต้องเสียค่าธรรมเนียม เพราะที่ยังไม่ได้ ทำประโยชน์ ใน
 การที่จะเสียค่าธรรมเนียมเพิ่มเติมเช่นทางที่เขาทำไม่ได้ เท่าที่เข
 เขามีความ อนุญาตเป็นประจำแล้วคงที่ข้าพเจ้าได้ ขอขงขมาแล้ว จึงไม่
 สามารถทำให้ เสรีภายใน ๒ ปีตามกำหนด เมื่อเขาทำไม่เสร็จเช่น
 นี้ เสียสิทธิไปแล้วในการที่เขาจะขอต่ออายุขงขงอีก เขาจะหา
 ธรรมเนียมมาจากไหน เขาหาไม่ได้ เงินที่เขาทำละเมิดละน้อย พยายาม
 ยามตัวเป็นเกลียวนั้นจะต้องใช้จ่าย ในการอื่น ๆ เป็นอันมาก ใช้หนี้เขา
 บ้าง ใช้ซื้อเครื่องนุ่งห่มบ้าง ซอพิกรซอเกลือบ้าง ผูกไม้ได้ ทำข
 เกลือบ นานเกลือบ ก็จำเป็นจะต้องขอเขา เมื่อเขาขงขงมาครั้งหนึ่งแล้ว
 จะต้องเสียสิทธิไป และเสียเงินออกนับเป็นการลำบากแก่เขามาก ประ
 เทศสยามเป็นประเทศกสิกรรม ราชพของพลเมือง ๘๐ เปอร์เซนต์
 เป็นกสิกรทั้งนั้น ควรจะให้ ที่เขาขงขงพอเหมาะแก่การครองชีพต่อไป
 เพราะว่าเวลา ๒ ปีนั้นเป็นความลำบากแก่การที่จะทำขงขงเจ้ากล่าวมา
 แล้ว ควรจะขยายเวลาให้ มากกว่านั้น เพื่อให้ เขามีเวลาที่จะทำได้ตาม
 กำหนด ตามพระราชบัญญัติเดิมที่กำหนดไว้ ๒ ปีนั้น ข้าพเจ้าเข้าใจว่า
 มีความประสงค์ ที่จะเร่งรัดให้ เขาทำประโยชน์ ในที่ดินที่ขงขงให้ ไว้
 สุก แต่เมื่อพิจารณาถึงความจำเป็นยังคงแก่เขา คือเขาทำไม่ทัน ก็
 ควรจะขยายเวลาให้ เขา ความประสงค์ของพระราชบัญญัติเดิมคงที่
 นั้น ความจำเป็นของเขายังคงอยู่เช่นนี้ประการหนึ่ง แล้วถ้าการที่

ทำไม่เสรีตามกัณฑ์นั้น มิใช่เขาจะขอร้องจนเหลือยากว่าแรงก็
 ไม่ใช่ โดยมากที่เขาขอร้องเพื่อการอาชีพนั้น เขามองถึงภาวะ
 และการครองชีพของเขาเหมือนกัน ว่าควรวีเอนของเขาอีกคน ผู้มี
 และถูกอีกคน แล้วเขาก็คาดการณ์ว่า ความมีวิเศษของเขา
 ต้องเลี้ยงคน ก็เป็นการจำเอนที่จะตั้งหาทำกินประกอบอาชีพเลี้ยง
 ครอบครัวยุติพอเพียง มิใช่จะขอร้องให้เหลือเพื่อ แต่ความยาก
 ของเขาในการที่จะทำการกันสร้างนั่นเอง จึงทำไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงขอ
 วิจารณ์ให้สภาฯ นพิจารณาด้วยที่ รัฐบาลเป็นรัฐบาลของราษฎร ประ
 เทศเป็นประเทศของราษฎร สมาชิกสภาฯ ก็เป็นสมาชิกสภาฯ ของ
 ราษฎร สภาฯ สูงสุดของชาติก็เป็นของราษฎร ในการที่จะทำกิจการ
 ใดๆ ก็จำเป็นต้องคิดถึงออกของราษฎร ด้วยเหตุผลที่ข้าพเจ้าได้อ้าง
 ประกอบร่าง พระราชบัญญัตินี้ ขอท่านสมาชิกผู้มั่งมีเกียรติได้ โปรด
 พิจารณาด้วยดี และข้าพเจ้าขอวิจารณ์สภาฯ นขอได้กระตือรือร้น
 ไว้พิจารณาต่อไป

น.อ. พระเวชยันต์รังสฤษดิ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรา
 ธิการ: การที่จะทำที่ขอร้องไว้แล้วนั้นให้ เสนอประโยชน์ จน การที่
 จะเข้าหรือเร็วก็สุดแล้วแต่ลักษณะของที่ดินกำลังและความ สามารถของ
 คนขอร้องและชนิดของพืชผลที่จะปลูก พระราชบัญญัติที่ใด ใช้มาแต่
 เดิมนั้นการเหยี่ยวนำแต่เดิมสำหรับภายในเขตที่อนโตนคคือ ในภูมิภาค
 ภาคที่อยู่ในบริเวณลุ่มน้ำแล้วเราได้กำหนดไว้ว่าให้ทำประโยชน์ ให้เสรี

สันภายใน ๑ ปี ซึ่งแผ่นดินที่อยู่นอกเขตค โคนค คือทิศของทิศว่างดวงพ
 ยากลำบากยากสีกหน้อยก็โต กำหนดไว้ ๒ ปี นั้นเช่นของเดิม ในพระราช
 บัญญูคออก โคนคละขยับโต กำหนดไว้ ๒ ปี เหมือนกันหมด นักเขียนการ
 ผ่อนให้ช้อยแล้ว แน่นละถั่วหากว่าผู้ ำของโต ช้อยำของไว้มากเกินกำลัง
 ของคนแล้ว ก็เป็นการยากทำให้เสร้างสนโตภายในกำหนดเวลาเท่า
 ๓ โต กำหนดเวลา ว่าให้ ทำประโยชน์แก่ทุกคนภายใน ๒ ปี ภายหลังจาก
 โต ไร่ขมิบเหยียบข้านัก โดยที่เล็งเห็นว่าสำหรับที่ทชอจำของนั้นโดยมาก
 ทำการแล้วภายใน ๒ ปี โต ทางการระพิจาวรณาเป็นบริเวณแล้วแต่ก็มี
 ประเทศ แล้วแต่ลักษณะอะไรเช่นนี้ยอมเป็นการยาก ย่อมระต้องวาง
 เกณฑ์ปานกลางเอาไว้ ท่านจะแลเห็นโตแล้วแต่เดิมโต กำหนดไว้ใน
 ภูมิประเทศที่ทว่างดวงพโต ง่ายกำหนดเวลาไว้ ๑ ปี บริเวณที่ทว่าง
 ดวงพโตยาก ๓ ปี แต่ขิมโต ผ่อนให้ เป็น ๒ ปี ทวกันแล้ว นดอวาเช่น
 การปานกลาง ขอให้เข้าใจว่าพระราชบัญญัติที่ออกนระระต้องใช้ กั้น
 ทั่วไปหมดทุกแห่ง ไม่ใช่ระนัดถึงแต่เพียงบริเวณหนึ่งบริเวณใด การ
 กำหนด จำนวน ทดิน และกำหนดเวลาให้ ทำประโยชน์ นั้น เช่นสิ่งที่สำคัญ
 มาก เพราะว่าระต้องเป็นการ จำกัให้ ผู้ ทมความจำนงที่จะฟื้นฟูทดิน
 นั้นจริง ๆ ทำให้ เป็นผลช้น ไม่ใช่ไว้ไปขิมองแล้วเก็บสงวนไว้ เป็นเวลา
 นาน ๆ เพื่อกักคนผ้ออื่น ขอนระระต้องพิจาวรณาด้วยเหมือนกัน ขันหา
 ทท่านว่าคนมีกระจำของไว้ โตมาก คนนั้นมีกำลังมาก ก็ทำโต ทนเวลา
 ส่วนคนจนทำไม่โตทนเวลานั้น เรืองนสมาธิก็คงจะเห็นโต ว่า ผู้ ทมงบ

นั้นถ้าเขาจับของก็คงจะจับของเป็นจำนวนมาก ๆ ถ้าจะไปทักว่างดัง
 ไล่ ๆ น้อย ๆ เช่นนั้นเขาคงไม่ทำ แต่อย่างไรก็ดีสำหรับผู้ที่ข่ม
 ระของจับพอควรแก่อัศคภาพของตน คือเท่าที่พอจะทำได้ เท่าที่
 ๒๒ ปีนี้ ได้พิจารณาแล้วว่า ถ้าทำจริง ๆ แล้วพอที่จะพินทโทษเลยคน
 ได้ภายใน ๒๒ ปี นอกจากนั้นเท่าที่ได้ กำหนดไว้ ว่าถ้าจะของ ๕๐ ไร่ ก็
 ให้ขออนุญาตต่ออำเภอ ถ้าจะของถึง ๑๐๐ ไร่ ก็ขออนุญาตต่อจังหวัด
 การที่ไปขอยังของเช่นนี้ เจ้าหน้าที่ข่มพิจารณาเหมือนกัน ไม่ใช่แยก
 โอกาสให้จับของได้ ๕๐ ไร่ เจ้าหน้าที่ข่มจะพิจารณาว่าควรจะให้เพียง
 ใดแก่ผู้ที่มาขอ บัญญัติว่าเกรงจะทำไม่ทัน จึงไม่น่าจะเป็นห่วงอะไร
 นึก เพราะว่าจะอย่างไรก็ดี ท่านควรจะต้องนึกถึงว่า การที่เราจะช่วย
 คนจนทำให้เวลาแยกเข็ญไปมากนั้น ในเวลาเดียวกันเราจะต้องคิดว่าเราจะ
 ต้องข่มกันคนมั่งมีที่จับของไว้มาก ๆ เพื่อกักกันคนจนเหมือนกัน ถ้า
 ให้เวลามากไปอีกเขาจะหาได้มากจน คนจนที่จับของได้ยากเข้า นอก
 จากนั้นในการจับของของคน ถ้าหากว่า ท่านได้จับของ เท่าที่คนนั้นเป็น
 ประโยชน์ ชนแล้ว ถ้าหากว่ากำลังจะเคืองชนเพราะว่ากำลังมากจน
 ข่มระของ ของจับของ มากขึ้นไปอีก ถ้า ท่าน เป็นห่วง ว่าจะต้องเสียค่า
 ขรรณเนียมอะไรเหล่านี้ ขอให้ คิดคิดว่าถ้าเราไปทำพอควรแก่อัศคภาพ
 ของเรา พันฟให้ เป็นทุนชนแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อว่า การจับของ เด็ก ๆ
 น้อย ๆ เท่านั้นคงจะเสียได้ คือเพื่อพันฟฐานะของคนใด คบขม ข้าพ
 เจ้าเข้าใจว่า ถ้าหากว่าคงใจจริง ๆ แล้วทุกคนนั้นจะเป็นผลชน นอก

จากนั้นการที่เราจะยกเวลาให้ยาวออกไป นอกจากจะ เป็นการ ทวงกัน
 ผู้ อื่นที่ตั้งใจพยายามจะทำจริง ๆ แล้ว ยังเป็นการ ดึงเอา พินทุคนซึ่ง
 เป็นที่รกร้างว่างเปล่ามาให้ กลายเป็นสภาพอันอุดมสมบูรณ์ ได้ ในเร็ววัน
 อันนั้นเป็นข้อเสียหลายแก่ประเทศเหมือนกัน ข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านสมาชิก
 คงจะคำนึงถึงข้อนี้ อยู่ด้วย พระราชบัญญัติใด ๆ ที่ออก มาย่อมจะมีข้อ
 มุ่งหมายเพื่อประโยชน์ส่วนรวมเป็นหลัก อย่างไรก็ดี หากว่าประโยชน์
 ส่วนรวมได้เสียไปแล้วก็ย่อมกระทบกระเทือนถึงประโยชน์ ของบุคคลแก่
 ละคนเหมือนกัน อาศัยเหตุที่กล่าวมานี้จึงเห็นว่ายังไม่สมควรจะรื้อดัด
 การแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดเห็นควรสนับสนุน

๑๖.๕๖ น.

นายนิ่ม เรื่องเกณฑ์ (ละเชิงเทรา) : ข้าพเจ้าเห็นว่าสภา
 นี้ควรจะมีหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติระเบียบเป็นอย่างยิ่ง เพราะ
 เหตุว่า ตามร่างเดิม นั้นให้ โอกาส เพียง ๒๐ ปีเท่านั้น ฉะนั้นจึงไม่ให้
 โอกาสแก่คนที่ยากจน เพื่อหาจ้างของที่ดินได้ ทว่าถึง หรือทันตามกำหนด
 ในยหตุเพราะกาลของกฎหมายระเบียบนั้น เพราะเหตุว่าคนจนเขาขอม
 มีโอกาสน้อยกว่า คนมั่งมี ที่จะดิ้นเวลา เข้าไปทำกินใน ที่ดินเหล่านั้น
 ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องมีพระราชกฤษฎีกาขยายเวลาเพื่อให้ คนจนของเราได้มี
 โอกาสขยายหาพินทุทำกิน การที่เราได้ ขยายเวลาเพียงเล็กน้อยเช่นนี้

ก็เป็นเหตุอันหนึ่งซึ่งเป็นช่องทางของคนมั่งมี คือโอกาสขายของที่คนเหล่านี้
 นั้นไว้ทำประโยชน์ และผลที่สุดก็จะใช้คนงานนั้นเป็นทาสของคนนั้น
 อีกประการหนึ่งคือใช้คนงานเป็นกลางที่ทำงานทำประโยชน์แก่ที่คนเหล่านั้น
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าเราจะต้องขยายออกไปเพื่อให้คนงานมีโอกาสทำ
 เอง โดยไม่ต้องไปเป็นลูกจ้างของคนมั่งมี และนอกจากนั้นกฎหมายระเบียบ
 นั้นยังเป็นกฎหมายที่ไม่จำกัดระเบียบของชุมชนด้วยความยุติธรรม โดย
 เนื่องมาจากว่าคนงานไม่มีโอกาสขายของ และคนมั่งมีมีโอกาสขายของ เพราะ
 เหตุว่าเขามีเงิน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่ายังไม่ถูกต้องในระเบียบ
 ของชุมชนในฐานะของประเทศของเรามีคนงานเป็นส่วนมาก และข้าพเจ้า
 เชื่อว่าผู้เสนาบดีของไทยไปประสพภัยยากจนมาแล้วและจะเห็นว่าคนงานไม่มี
 โอกาสขายของก็จึงได้มาเสนอกฎหมายในสภาวนี้เพื่อเปิดโอกาสให้
 คนงานมีโอกาสขายของที่คนเพื่อทำมาหากินเลี้ยงตัวเขาต่อไป และนอก
 จากนี้ท่านรัฐมนตรีได้กล่าวว่าการที่จะขยายออกไปอาจจะเป็นประโยชน์
 แก่คนมั่งมีนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่จริง ความจริงย่อมเป็นประโยชน์
 แก่คนงาน เพราะเหตุว่าการขยายไปนั้นคนงานมากกว่าคนมั่งมี ถึงแม้ว่า
 คนมั่งมีจะมีโอกาสขายของต่อไปก็จริงอยู่ แต่คนงานมากกว่า คนมั่งมี
 ประโยชน์ส่วนรวมย่อมมากกว่า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าการที่บุคคล
 หนึ่งนั้นยังไม่ชอบ และนอกจากนี้กว้างเปล่าซึ่งทั้งอยู่มากมาย เกือบ
 ย่อมเป็นผลเสียหายแก่ประเทศชาติก็อย่างร้ายแรง คนงานจะเข้าไปขายของ

ก็ไม่ได้ เพราะเหตุว่าไม่มีเงินทองไปเสียค่าธรรมเนียม คนมั่งมีของบาง
แห่งก็ไม่สามารถจะไปทำประโยชน์ ให้เกิดจากแผ่นดินนั้นได้ และคน
จนก็ทำไม่ได้ เพราะไม่มีค่าธรรมเนียมไปเสีย ถ้าหากว่าเราแยกขยาย
ระยะเวลาไปอีกเพื่อเปิดโอกาสให้คนจนจับของโดยไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียม
แล้ว เชื่อว่าที่เหล่านั้นจะเป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติ เพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าสภาฯ นั้นน่าจะเห็นอกของชาวนา กสิกร เพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้าหวังใจว่าสภาฯ นั้นคง จะรับหลักการ แห่งร่าง พระราช
บัญญัติฉบับนี้ พิจารณาต่อไป

๑๗.๑๑ น.

นายอำเภอ อิศรางกูร ณ อยุธยา (สิงห์บุรี) : ข้าพเจ้าได้
พิจารณาร่าง พระราชบัญญัติแล้ว ความมุ่งหมายก็ช่วยหรือที่จะ
ช่วยคนจน สภาฯ ของเรามีเจตนาที่จะช่วยคนจน เช่น
เช่นนี้ แต่พระราชบัญญัติฉบับนี้ข้าพเจ้าพิจารณาแล้วเห็นว่า เป็นคาฟ ๓ คม
คือ คม ๑ ในข้อเท็จจริงและผลปฏิบัติก็ข้าพเจ้าจะกราบเรียนให้ทราบ
คนที่มั่งมีและมีทุนไปขอรับของไว้แล้ว ก็ข้างครอบครัวคนจนๆ ไป
ทำ กำหนด ๒ ปีระกันหรือไม่ทันก็ตาม ช้อนแล้วแต่กำลังเด็ก ข้าพ
เจ้าเองไม่อยากจะคำนวณ แต่ได้เห็นผลปฏิบัติที่ทำมานานแล้ว สักว่า
เป็นคาฟ ๒ คมอย่างรุนแรง คนที่ยากจนแม้จะทำลาภพอง อย่างที่
เสนอกับมือหรือ แต่ก็ไม่ได้เปรียบเช่นคนนี้ โดยวิธียกเอาคนมั่งมี

๑๗.๐๔ น.

นายบุญศรี วิลยรัตน์ (เขียนราย): ความจริงข้าพเจ้าเองก็ไม่อยากจะค้าน แต่ที่ว่าเมื่อนัดถึงเหตุผลทั่วไป รวมทั้งที่ข้าพเจ้าได้เคยบริหารงานมาร่วม ๑๔ ปีแล้ว เห็นว่าคนจนส่วนมากยอมเสียเปรียบคนมั่งมีจริง แต่ที่ว่าการขอใบหยิกมีย่านนี้ไม่มีเงินส่วนมากหรือราว ๘๐ เปอร์เซ็นต์ ที่ไม่ได้ขอใบหยิกมีย่าน คงสมัยที่ได้อนุญาตหนังสือตาม หรือ ๒ ปีก็ตาม นอกจากนั้นในเรื่องอำนาจการอนุญาตทางการก็ได้แบ่งให้แก่นายอำเภอและข้าหลวงประจำจังหวัดโดยจำกัดจำนวน มีหน้าสำนักนายอำเภอหรือข้าหลวงประจำจังหวัดจะอนุญาตก็ได้ พิจารณาว่าควรจะให้ใครแต่ใหม่เพียงไร จึงอยู่เป็นการได้มากได้น้อยก็แล้วแต่ฐานะของคน แต่ว่าเมื่อทางการได้ให้ไปแล้วก็เห็นว่า ภายใน ๑ ปีหรือ ๒ ปีก็พอจะทำได้ ข้อนั้นแต่เพียงในเรื่องค่าธรรมเนียม ในเรื่องค่าธรรมเนียมนั้นเห็นเหตุที่ทำให้คนจนไม่สามารถที่จะไปขอใบหยิกมีย่านได้ เรื่องนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าในชั้นนี้เวลายังไม่ควรจะขัดการ แต่ขอฝากความสังเกตไว้แก่ฝ่ายรัฐบาล ช่วยกรุณาลดค่าธรรมเนียมลงอีก หรือจะเลิกได้ก็จะเป็นการดีมาก

๑๗.๐๖ น.

นายพัน พรหมพิทักษ์ (บุรีรัมย์): เท่าที่ได้อภิปรายกันมาถึงสองฝ่าย โดยคณะฝ่ายค้าน ข้าพเจ้าได้พิจารณาแล้ว ยังมีเหตุ

ผลพอจะหักล้าง ข้อเสนอมของผู้เสนอ ไม้ไ้ ความเป็นจริงได้ใช้ทั้งนา
พิจารณาถึงข้อเท็จจริงในการ ก่อสร้าง ของผู้ ที่ขายของ ที่กินแล้ว น่าจะ
เห็นใจ และขอประทานโทษด้วย ข้าพเจ้าหวังว่าท่านที่ค่านนั้นยังไม่เคย
ขายของเสียเอง ไม่เคยลงโคลนเอง ยังไม่รู้จักเท็จจริงว่าเย็นประการ
ใด ข้าพเจ้าเองได้เคยขายของเสียมาแล้ว และข้อเท็จจริงในระยะ
เวลา ๒ ปีนั้น จริงอยู่ที่ท่านวิญญูมนตรีแถลงว่า แล้วแต่ชนิดของ ที่กิน
หรือคนที่ขายของนั้นเป็นของถูก แต่ปัญหาชนิดที่กินนั้นมิใช่ปัญหาว่า ที่
กินที่พอจะทำกากรก่อสร้างได้ภายในระยะเวลา ๒ ปีนั้น มิที่ควรว่างว่าง
เปล่าข้างหรือเปล่า ไม่มีเสียนอกที่ทรงนั้นเมื่อเพราะปลูกระไรลงไปแล้ว
ก็ไม่เห็นเป็นประโยชน์ เพราะฉะนั้นขอเรียนสภาฯ ว่า ข้าพเจ้าคนหนึ่ง
เหมือนคนอื่นได้เคยเห็นท้องที่มาเอาการ อยู่ ในฐานะที่ได้เคยอยู่ในกรม
เกษตรา มานาน

ที่นั้นขึ้นไป ถึงปัญหาว่า ชนิดที่กินที่เห็นเหตุให้ผลเสีย ๆ ว่าง
พระราชบัญญัติท่านเข้ามา ที่กรว่างเปล่าโดยมากเป็นข้ากึ่งพงห้วย
หรือข้ากึ่ง การบุกเบิกข้ากึ่งพงที่นั้น ความเป็นจริงเป็นอยู่เช่นนั้น ถ้าจะ
ใช้สำหรับทำนา ในขั้นต้นเราจะต้องขังน้ำไว้ สำหรับฆ่าคนไม่ให้ตาย
เสียก่อน นั้นเห็นสมควร ยี่ที่ ๒ จะโคบุกเบิกเอาโค่นคอเล็ก ๆ ที่พอจะทำ
ได้ ส่วนกันไม้ใหญ่ ๆ ก็ยังไม่สามารถจะโค่นลงไปได้ จึงเรียกว่าทำ
อะไรงงไม่ได้แท้จริง

ที่นั้นขอเข้าถึงปัญหาชนิดของคน คนในท้องขอให้พิจารณาถึง

คนจน คนมั่งนยยกเอาไว้ พุคถึงคนทำงาน อย่างที่ผู้เสนอไควว่าพรรค
 แล้วว่า มีเพียงผู้เดียว ๒ คน และมีกระบือตัวเดียวอย่างที่ไควทราชม
 แล้ว ไม่น่าจะหวนกลับมาไปอีกเช่นการเสียเวลา การชุกคอ ๆ หนึ่งนี้
 จะต้องใช้เวลาและแรงงานเท่าไรผู้เสนอไควกล่าวแล้วว่า เขามีเวลา
 เพียง ๓ เดือน คือ มกราคม กุมภาพันธ์ และมีนาคม เขาไม่ได้
 นอนเฉย ๆ เลย จะต้องเอาเวลาไปขยายที่ทำมาหากิน ที่ซอซังจ
 ยกเขตนั่นก็เพื่อเอาไปทำมาหากินนั่นเอง เพราะฉะนั้นขอให้เชื่อเถิดว่า
 เขาจะเอาเวลาไปผูกเขตกบุงพทขนั้นไม่ได้ ในเวลา ๒-๓ เดือน อย่าง
 น้อยจะต้องกินเวลาถึง ๔ ปีจึงจะเกิดประโยชน์ ท่านผู้ไกลชาวไร่
 ชาวนา ชาวพเจ้าเชื่อแน่ว่าคงจะเห็นความจริงในเรื่องนี้ทีเดียว
 ๕๕๔
 ๕๕๕
 ๕๕๖
 ๕๕๗
 ๕๕๘
 ๕๕๙
 ๕๖๐
 ๕๖๑
 ๕๖๒
 ๕๖๓
 ๕๖๔
 ๕๖๕
 ๕๖๖
 ๕๖๗
 ๕๖๘
 ๕๖๙
 ๕๗๐
 ๕๗๑
 ๕๗๒
 ๕๗๓
 ๕๗๔
 ๕๗๕
 ๕๗๖
 ๕๗๗
 ๕๗๘
 ๕๗๙
 ๕๘๐
 ๕๘๑
 ๕๘๒
 ๕๘๓
 ๕๘๔
 ๕๘๕
 ๕๘๖
 ๕๘๗
 ๕๘๘
 ๕๘๙
 ๕๙๐
 ๕๙๑
 ๕๙๒
 ๕๙๓
 ๕๙๔
 ๕๙๕
 ๕๙๖
 ๕๙๗
 ๕๙๘
 ๕๙๙
 ๖๐๐
 ๖๐๑
 ๖๐๒
 ๖๐๓
 ๖๐๔
 ๖๐๕
 ๖๐๖
 ๖๐๗
 ๖๐๘
 ๖๐๙
 ๖๑๐
 ๖๑๑
 ๖๑๒
 ๖๑๓
 ๖๑๔
 ๖๑๕
 ๖๑๖
 ๖๑๗
 ๖๑๘
 ๖๑๙
 ๖๒๐
 ๖๒๑
 ๖๒๒
 ๖๒๓
 ๖๒๔
 ๖๒๕
 ๖๒๖
 ๖๒๗
 ๖๒๘
 ๖๒๙
 ๖๓๐
 ๖๓๑
 ๖๓๒
 ๖๓๓
 ๖๓๔
 ๖๓๕
 ๖๓๖
 ๖๓๗
 ๖๓๘
 ๖๓๙
 ๖๔๐
 ๖๔๑
 ๖๔๒
 ๖๔๓
 ๖๔๔
 ๖๔๕
 ๖๔๖
 ๖๔๗
 ๖๔๘
 ๖๔๙
 ๖๕๐
 ๖๕๑
 ๖๕๒
 ๖๕๓
 ๖๕๔
 ๖๕๕
 ๖๕๖
 ๖๕๗
 ๖๕๘
 ๖๕๙
 ๖๖๐
 ๖๖๑
 ๖๖๒
 ๖๖๓
 ๖๖๔
 ๖๖๕
 ๖๖๖
 ๖๖๗
 ๖๖๘
 ๖๖๙
 ๖๗๐
 ๖๗๑
 ๖๗๒
 ๖๗๓
 ๖๗๔
 ๖๗๕
 ๖๗๖
 ๖๗๗
 ๖๗๘
 ๖๗๙
 ๖๘๐
 ๖๘๑
 ๖๘๒
 ๖๘๓
 ๖๘๔
 ๖๘๕
 ๖๘๖
 ๖๘๗
 ๖๘๘
 ๖๘๙
 ๖๙๐
 ๖๙๑
 ๖๙๒
 ๖๙๓
 ๖๙๔
 ๖๙๕
 ๖๙๖
 ๖๙๗
 ๖๙๘
 ๖๙๙
 ๗๐๐
 ๗๐๑
 ๗๐๒
 ๗๐๓
 ๗๐๔
 ๗๐๕
 ๗๐๖
 ๗๐๗
 ๗๐๘
 ๗๐๙
 ๗๑๐
 ๗๑๑
 ๗๑๒
 ๗๑๓
 ๗๑๔
 ๗๑๕
 ๗๑๖
 ๗๑๗
 ๗๑๘
 ๗๑๙
 ๗๒๐
 ๗๒๑
 ๗๒๒
 ๗๒๓
 ๗๒๔
 ๗๒๕
 ๗๒๖
 ๗๒๗
 ๗๒๘
 ๗๒๙
 ๗๓๐
 ๗๓๑
 ๗๓๒
 ๗๓๓
 ๗๓๔
 ๗๓๕
 ๗๓๖
 ๗๓๗
 ๗๓๘
 ๗๓๙
 ๗๔๐
 ๗๔๑
 ๗๔๒
 ๗๔๓
 ๗๔๔
 ๗๔๕
 ๗๔๖
 ๗๔๗
 ๗๔๘
 ๗๔๙
 ๗๕๐
 ๗๕๑
 ๗๕๒
 ๗๕๓
 ๗๕๔
 ๗๕๕
 ๗๕๖
 ๗๕๗
 ๗๕๘
 ๗๕๙
 ๗๖๐
 ๗๖๑
 ๗๖๒
 ๗๖๓
 ๗๖๔
 ๗๖๕
 ๗๖๖
 ๗๖๗
 ๗๖๘
 ๗๖๙
 ๗๗๐
 ๗๗๑
 ๗๗๒
 ๗๗๓
 ๗๗๔
 ๗๗๕
 ๗๗๖
 ๗๗๗
 ๗๗๘
 ๗๗๙
 ๗๘๐
 ๗๘๑
 ๗๘๒
 ๗๘๓
 ๗๘๔
 ๗๘๕
 ๗๘๖
 ๗๘๗
 ๗๘๘
 ๗๘๙
 ๗๙๐
 ๗๙๑
 ๗๙๒
 ๗๙๓
 ๗๙๔
 ๗๙๕
 ๗๙๖
 ๗๙๗
 ๗๙๘
 ๗๙๙
 ๘๐๐
 ๘๐๑
 ๘๐๒
 ๘๐๓
 ๘๐๔
 ๘๐๕
 ๘๐๖
 ๘๐๗
 ๘๐๘
 ๘๐๙
 ๘๑๐
 ๘๑๑
 ๘๑๒
 ๘๑๓
 ๘๑๔
 ๘๑๕
 ๘๑๖
 ๘๑๗
 ๘๑๘
 ๘๑๙
 ๘๒๐
 ๘๒๑
 ๘๒๒
 ๘๒๓
 ๘๒๔
 ๘๒๕
 ๘๒๖
 ๘๒๗
 ๘๒๘
 ๘๒๙
 ๘๓๐
 ๘๓๑
 ๘๓๒
 ๘๓๓
 ๘๓๔
 ๘๓๕
 ๘๓๖
 ๘๓๗
 ๘๓๘
 ๘๓๙
 ๘๔๐
 ๘๔๑
 ๘๔๒
 ๘๔๓
 ๘๔๔
 ๘๔๕
 ๘๔๖
 ๘๔๗
 ๘๔๘
 ๘๔๙
 ๘๕๐
 ๘๕๑
 ๘๕๒
 ๘๕๓
 ๘๕๔
 ๘๕๕
 ๘๕๖
 ๘๕๗
 ๘๕๘
 ๘๕๙
 ๘๖๐
 ๘๖๑
 ๘๖๒
 ๘๖๓
 ๘๖๔
 ๘๖๕
 ๘๖๖
 ๘๖๗
 ๘๖๘
 ๘๖๙
 ๘๗๐
 ๘๗๑
 ๘๗๒
 ๘๗๓
 ๘๗๔
 ๘๗๕
 ๘๗๖
 ๘๗๗
 ๘๗๘
 ๘๗๙
 ๘๘๐
 ๘๘๑
 ๘๘๒
 ๘๘๓
 ๘๘๔
 ๘๘๕
 ๘๘๖
 ๘๘๗
 ๘๘๘
 ๘๘๙
 ๘๙๐
 ๘๙๑
 ๘๙๒
 ๘๙๓
 ๘๙๔
 ๘๙๕
 ๘๙๖
 ๘๙๗
 ๘๙๘
 ๘๙๙
 ๙๐๐
 ๙๐๑
 ๙๐๒
 ๙๐๓
 ๙๐๔
 ๙๐๕
 ๙๐๖
 ๙๐๗
 ๙๐๘
 ๙๐๙
 ๙๑๐
 ๙๑๑
 ๙๑๒
 ๙๑๓
 ๙๑๔
 ๙๑๕
 ๙๑๖
 ๙๑๗
 ๙๑๘
 ๙๑๙
 ๙๒๐
 ๙๒๑
 ๙๒๒
 ๙๒๓
 ๙๒๔
 ๙๒๕
 ๙๒๖
 ๙๒๗
 ๙๒๘
 ๙๒๙
 ๙๓๐
 ๙๓๑
 ๙๓๒
 ๙๓๓
 ๙๓๔
 ๙๓๕
 ๙๓๖
 ๙๓๗
 ๙๓๘
 ๙๓๙
 ๙๔๐
 ๙๔๑
 ๙๔๒
 ๙๔๓
 ๙๔๔
 ๙๔๕
 ๙๔๖
 ๙๔๗
 ๙๔๘
 ๙๔๙
 ๙๕๐
 ๙๕๑
 ๙๕๒
 ๙๕๓
 ๙๕๔
 ๙๕๕
 ๙๕๖
 ๙๕๗
 ๙๕๘
 ๙๕๙
 ๙๖๐
 ๙๖๑
 ๙๖๒
 ๙๖๓
 ๙๖๔
 ๙๖๕
 ๙๖๖
 ๙๖๗
 ๙๖๘
 ๙๖๙
 ๙๗๐
 ๙๗๑
 ๙๗๒
 ๙๗๓
 ๙๗๔
 ๙๗๕
 ๙๗๖
 ๙๗๗
 ๙๗๘
 ๙๗๙
 ๙๘๐
 ๙๘๑
 ๙๘๒
 ๙๘๓
 ๙๘๔
 ๙๘๕
 ๙๘๖
 ๙๘๗
 ๙๘๘
 ๙๘๙
 ๙๙๐
 ๙๙๑
 ๙๙๒
 ๙๙๓
 ๙๙๔
 ๙๙๕
 ๙๙๖
 ๙๙๗
 ๙๙๘
 ๙๙๙
 ๑๐๐๐

นั้นมาเสียดายอากาศ และวอนแกกฏหมายชาวเขาเข้าใจว่า แม้เจตนา
กษัตริย์เช่นไปเช่นนี้ก็ตาม แต่กฏหมายเดิมมันเห็นไปในรูปที่เราขายป่า
เสียแล้ว หากเราเห็นวาทสิ่งเสริมให้เด็กเศรษฐกิจทรัพย์ จนไม่ วิธแก้ไข
นั้นเราก็คงวางยทลงไปแล้วว่า ใครเล่าที่หวังเข้าไว้ ไม่ได้ทำประ-
โยชน์แก่ประเทศชาติ ซึ่งถ้าหากว่าผู้ที่ทำการซื้อขายและยกเลิกป่า
นั้นได้ทำทักให้ เช่นประโยชน์ จนแล้ว ชาติหรือรัฐบาลก็จะได้รับ
ส่วนรายได้หรือภาษีอากาศ ถ้าใครหวังเข้าไว้แล้ว เราก็กดภาษีอากาศ
เพิ่มจนเกิน เช่นวันแรกหรือไม่ วันนั้นเราเห็นเช่นการวิคานาทานัน
ราษฎร เมื่อมาซื้อขายของเหยียบย่ำเราก็คงสงสัยว่า เขามักอยู่แล้วหรือ
เปล่า เขาทำมาหากินอะไร ทำนาได้ บะกักระบง พอรัยประทานใหม่
มีเหลือขายเท่าไร จะเป็นคนมีหรือคนจนมันไม่ใช่ปัญหา ปัญหาที่แท้จริง
คนชนบทไหนควรจะให้ ที่ คนชนบทไหนไม่ควรให้ ที่ เพราะกฏหมาย
กำหนดระยะเวลาเพียง ๒๒ เท่านั้น หนึ่งตามที่ใดสำรวจสำมะโนครัววัน
ปรากฏว่าคนเพิ่มขึ้นมากมาย เกิดเคียนอนนามยถกขึ้นทุกวัน การ
สร้างถนนขยายเวลาการสร้างกันทุกวัน แต่ที่คนนั้นเราไม่ได้สร้างขึ้นทุกวัน
ทุกปีไม่ได้เกิดจนวันละหนึ่งตารางนิ้ว เพราะฉะนั้นชอนันนาคำถึงด้วย
ด้วยเหตุผลคงได้เรียนมาน ขอลให้ออนมองไปถึงคนจนทอนถนองไฟ มี
ล้านหนึ่งอันเดียวพันกาย ไม่มีโอกาสที่จะทำการกันสร้างให้สำเร็จได้ว้าย

ใน ๒ ปี เพราะฉะนั้นสมควรเป็นอย่างยิ่งแล้วทสภานี้จะรับผิดชอบการ
และประกาศใช้ เป็นกฎหมาย

น.อ. พระเวชยันตมังคละ วรอุมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรา
ธิการ: ตามที่ข้าพเจ้าได้เรียนต่อสภาฯ แล้วว่า การวิจัยของนั้น ถ้าหาก
ว่าเวรมาถึงน้อยก็วิจัยของแต่พื้นที่น้อยพอควรแก่ขีดความ ถ้าทำเช่นนั้น
แล้วก็ย่อมทำได้เสร็จภายในกำหนดเวลา และนอกจากนั้นก็ยังมี
การให้ โอกาสคือ ถ้าหากว่าทำสำเร็จแล้วต้อง การวิจัยของต่อไป ก็
ขยายต่อไปอีกถ้าจะทำได้ โดยเสียค่าธรรมเนียมนั้น การที่ท่านว่าค่า
ธรรมเนียนั้นแหละ ที่ราษฎรงานไม่สามารถจะเสียได้ ค่าธรรมเนียนั้น
รัฐบาลก็ได้วิจัยปรุ่งลคท์หย่อนลงมาเย็นอันมาก เช่นเมื่อ ก่อนเก็บค่า
ธรรมเนียน ๓ บาท เก็บจนถึงลดลงเพียงบาทห้าสิบเท่านั้น ที่ท่านว่าการ
ที่ กำหนดเวลาเป็นการ ขอกันมิให้คนมีงมได้ วิจัยของไว้มากเพื่อเป็น
การกักกันคนงานนั้น ขัญหาเรื่องในเวลาและปริมาณของเนื้อที่เช่นการ
ได้เปรียบเสียเปรียบทั้งสองฝ่าย ถ้าจะพูดกันแล้ว ขัญหาว่า ถ้าอีกเวลา
ออกไปเพื่อให้คนงานได้ มีโอกาสพ้นฟักกันนั้นได้สะดวกขึ้น ก็ให้ โอกาส
แก่คนมีงมจะกักกันได้มากขึ้นเหมือนกัน ขอนเราคควรจะได้พิจารณา
ถึงผลส่วนรวม ที่ท่านว่าพลเมืองทวชนมาก ถ้าเช่นนั้นแล้วยังยึดโอ
กาสให้คนมีกักกันได้มากขึ้น ถ้ามีเช่นนั้นแล้วจะทำให้คนงานเข้าไป
ประโยชน์แก่พื้นที่น้อยไปอีกหรือ เท่าที่รัฐบาลได้กำหนดเวลา ๒ ปี
ก่อนที่จะได้ตราพระราชบัญญัติขึ้นเจ้าหน้าที่ ย่อมจะต้องศึกษา อยู่แล้ว

ไม่ได้ว่าไม่ได้ พิจารณาถึงเหตุการณ์หรือสภาพที่เป็นอยู่ เจ้าหน้าที่จะ
ศึกษาแล้วเห็นว่าขอเวลา ๒ ปี เป็นขอเวลาปานกลางเหมาะสมแก่ภูมิ
ประเทศทั่ว ๆ ไป คุ้มเหตุน้ำแลหรือข้าพเจ้าเห็นว่ายังไม่สมควรจะยกเวลา
ให้เกินกว่า ๒ ปีขึ้นไป แม้ว่าจะทำพินทอนไม่ทันก็มีโอกาสระงับของ
ข้อใดข้อหนึ่ง ถ้าว่ายกเวลาออกไปแล้ว จะเปิดโอกาสให้ผู้อื่นที่มีใจตั้ง
อกตั้งใจจะพัฒนาหรือสร้างวางแปลานนี้ ของที่ไว้ เช่นการกีดกันผู้อื่น
เสียอีก

๑๗.๑๗ น.

นายพัน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา): ประเด็นของปัญหา
ที่เสนอมานมอัยข้อเดียว คือว่า จะยกเวลาให้ เป็น ๕ ปี หรือคงเดิมไว้ ๒
ปี และมีปัญหาที่จะพิจารณาอีกอย่างหนึ่งว่า ถ้ายกไป ๕ ปี จะเป็นการเสีย
หายอะไรหรือไม่ และคงไว้ อีก ๒ ปี จะเป็นการเกิดครุอันแก่ราษฎรหรือไม่
ขอรับข้าพเจ้าขอเสนอว่าเวลา ๒ ปี ย่อมจะกระทำการกันสร้างทางพง
ไม่ทันแน่ ๆ ขอให้สภาฯ นี้โปรดระลึกรู้ว่า เวลาอันสร้างทางพงของ
ชาวบ้านนั้นไม่เต็ม สมมติว่าทางการจะได้ออกไปเทียบย่ำให้แก่
ราษฎรของเขตใหม่ในอัตราขั้นต่ำที่สุด ก็คือ ๕๐ ไร่ ในจำนวน
๕๐ ไร่ นั้นให้ลาดทางให้เทียบภายในระยะเวลา ๒ ปี ในขั้นต้นนั้นเมื่อ
ลาดทางเพียง ๓-๔ เดือน เพราะเหตุว่าทำได้แต่ในฤดูหนาวหรือฤดู

แล้วเท่านั้น เพราะเหตุว่าถูกฝนเขาจะตั้งไปทำมาหากินทั้งผู้เสนอใ
 กล่าวมาแล้ว ใคร ๆ ในโลกนี้ก็จำเป็นต้องห่วงการอาชีพเลี้ยงปาก
 เลี้ยงท้องไปก่อน การก่อสร้างตางพงนั้น เพราะทัศนใหม่ยอมไม่เก
 ประโยชน์แก่ผู้ร้องขอในระหว่างนั้น ผู้ร้องขอจำเป็นต้องหาประโยชน์
 อย่างอื่นมาบำรุงเลี้ยงชีพก่อน เพราะฉะนั้นในระยะเวลา ๒ ปีตามพร
 ราชบัญญัติเก่าก่อนนั้นไว้ ถ้าจะคิดระยะเวลาที่ก่อสร้างตางพงจริง
 แล้ว มีระยะเวลาเพียง ๓-๔ เดือนเท่านั้น คือเดือน ๓-๔ และเดือน ๕ ค
 ากนั้นเขาก็ต้องทำนา เพราะเหตุว่าเป็นฤดูฝน จึงเห็นว่าระยะเวลา ๒
 นั้น เป็นระยะเวลาที่กระชั้นชิดมาก ไม่สามารถจะลากตางนอก
 ๕๐ ไว้ให้เต็มใจได้ตามปรารถนาตามความมุ่งหมายของรัฐบาล เมื่อเร
 ได้พิจารณาเห็นละเอียดถี่ถ้วนว่า ในระยะเวลา ๒ ปี ตางตางไม่พอแต่
 จะเกิดเป็นผลร้ายขึ้นแก่ผู้ขอขยับยั้งของประการที่ข้าง ก็คือเมื่อเกินเวลาแล้ว
 ต้องมาขอใหม่ การขอต่อใหม่นั้นต้องเสียค่าธรรมเนียม คนจนไม่มีค
 ธรรมเนียมเสียก็เป็นการลำบากขยับยั้งของประการ ระวังอยู่ในระยะเว
 จำนวนที่คนทั้งรัฐบาลได้อนุญาตให้ รัฐบาลก็ได้ ไท่รับรองโดยเหตุผล
 ว่าสามารถจะหักล้างตางพงได้ ในระยะเวลา ๒ ปี ขอได้ โปรดระลึกร
 ระยะเวลา ๒๕ ไร่ในตางตางได้ ไม่ทันระยะเวลา ๔ เดือนเช่นเคยก็
 ในอีก ๒๕ ไร่ในอีก ๔ เดือนก็ทำไม่ทันในอีก ๒๕ ไร่อยู่นั่นเอง ระวัง
 ภูมิประเทศคนจนเขินข้างมาก การก่อสร้างจึงลำบากขึ้น ถึงแม้ว่าใ
 ทั้ลมพายุกดกลางคืนก็เต็มใจไปหมดแล้วก็ตาม แต่ในที่ยากยังมีสภา

ในคดีทางอะไรก็ตาม การฉ้อฉลข้างนั้นไม่เฉพาะแต่จะตั้งตัว
 วรรคตทางชนพินิตเท่านั้น เมื่อใดที่คนไม่แล้วจะต้องชุกตอกด้วย
 ภาระนั้นเขาได้ไปโดยทั่วทุกหนทุกแห่ง ไม่สามารถที่จะทำการเพาะปลูกได้
 เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่าในระยะเวลา ๒ ปี ไม่อำนวยผลให้แก่ผู้รับของสม
 ความมุ่งหมาย และยิ่งกว่านั้นเห็นเหตุให้ราษฎรไม่สามารถที่จะส่ง
 ภาษีได้ แล้วก็ต้องเสียสิทธิอันเสีย ไม่สามารถทำได้ ในระยะเวลา ๒
 ภายนี้แห่งกฎหมายก็ยอมทอดทิ้งสิทธิเสีย เมื่อพิเคราะห์ออกอย่าง
 นี้ว่า ถ้าเรายืดเวลาไปอีก ๕ ปี จึงยอมชำระมองไปในแง่ผู้รับของ
 สิทธิไว้หรือส่งเงินไปเพื่อขาย แก่ขอได้ ไปกระเสีว่า บุคคลผู้ประ
 สงค์รับของของคนนั้นโดยมากย่อมเป็นคนจนใช้ ที่คนนั้นเป็นทีประกอบ
 กิจต่อไป ย่อมมีความมุ่งหมายทำที่คนนั้นให้ดีขึ้น ไม่ใช่มีความ
 ประสงค์อื่นอย่างอื่น บุคคลที่หมดแล้วโดยมากไม่พยายามไปค้าขาย คือ
 ยอมไว้เพื่อขาย เพราะฉะนั้นก็มีอย่างเดียวกัน คือคนจนรับของเขาที่
 คนนั้นทำประโยชน์ เมื่อทำไม่สมประโยชน์ โดยนัยแห่งกฎหมายก็กีดกัน
 ชนนี้ ข้างเขาเห็นว่ายังไม่เป็นการสมควร จึงขอเสนอว่าควรจะมีเวลา
 ไปเป็น ๕ ปีตามที่ได้เสนอ ๆ ขึ้นมา

พ.ศ. ๒๒ ๒.

พ.ศ. หลวงขจรกลางสนาม (นครสวรรค์) : ตามที่ผู้เสนอ
 มาถึง ฝ่ายค้านก็ มีความมุ่งหวังที่จะช่วยเหลือคนจน ในข้อนี้

ข้าพเจ้าได้เคยปฏิบัติงานมาในหน้าที่ กสิกรรม โดยแท้ เป็น เวลา ๕ ปี
 ข้าพเจ้ารู้ ในเรื่องนี้ก็อย่าง ความจริงข้าพเจ้าไม่อยากจะค้านผู้เสนอ
 เพราะว่าผู้เสนอนั้นเขียนฝ่ายสมาชิกประเภทที่ ๑ ตั้งใจที่จะช่วยราษฎรคนยาก
 แต่ข้าพเจ้าสงสัยว่าที่ระยะเวลานั้น เท่าที่ข้าพเจ้าได้เคยพบเห็นมา
 แล้ว คนจนหาได้ลำบากในเรื่องทำที่ไม่เสวยไม่ ความลำบากของคน
 จนมีอยู่จะไปทำที่ไหนมีก็ต้องชอชอนานและที่ข้าพเจ้าได้พบมา
 ที่สุค ทั้งที่ข้าพเจ้าเองทำงานในหน้าที่รัฐบาล ข้าพเจ้าก็ต้องชอชอนาน
 และข้าพเจ้าก็ได้เคยถูกฟ้องจนกระทั่งถึง นายกรัฐมนตรี ใน เรื่อง หวงษา
 เช่นนี้ ในเรื่องเช่นนี้โดยมากก็มาจากอำนาจที่ไม่ชอบธรรมอย่างหนึ่ง
 และอีกอย่างหนึ่งคนที่มีอำนาจในทางการเงินก็สงวนข้าวไว้ เช่นของตน และ
 อีกประการหนึ่งคนจะไปจับของของคนอื่นได้โดยยากเหลือเกิน ข้าพ-
 เจ้าเห็นว่าเรื่องข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าจะยกเวลาออกไปหรือไม่อย่างไรนั้น
 ข้าพเจ้าจะขอกล่าวไว้ก่อน ขอให้สมาชิกทุกๆ ท่านได้ ไปพบปะกับราษฎร
 เพื่อความจริงให้ประจักษ์แจ้งเสียก่อน สำหรับข้าพเจ้านั้นได้ ไปพบมา
 แล้วได้เห็น ประจักษ์มาแล้วว่า ราษฎรคนจนจะต้องชอชอนานถึงนั้น
 ข้าพเจ้ายิ่งเห็นอีกว่า ใน การที่จะ คองเสียค่า ขรรวมเนยเพิ่ม ขึ้นอีก นั้น
 ข้าพเจ้าได้ทราบข่าวแล้วๆว่าจะออกพระราชบัญญัติเกี่ยวกับคน ข้าพ-
 เจ้าตั้งใจเสมอว่าที่กินที่เข่นข้าวแล้วให้เก็บเงิน ๒ เท่า เพราะข้าพเจ้าเคย
 ถูกมาแล้ว ข้าพเจ้าเห็นข่าวว่าสภาการสัญญาบัตรจะไปเอาที่ก็มีผู้หวังเสมอ

ผู้เจ้าค่านในทางที่ไม่ให้รับผลกถาร แต่ขอให้สงฆ์ไว้ ทหนึ่ง ขอให้
ได้ส่วนให้เห็นเท็จและจริงเสียก่อนแล้วจึงค่อยนำเสนอนมาใหม่

ก.๒๖ น.

นายผล แสนสระดี (ขอนแก่น) : ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นผู้
หนึ่งตกลงนามรับรองร่างพระราชบัญญัติให้เข้ามาสู่สภาฯ ข้าพเจ้าเห็น
สถานการณ์ควรจะไว้ร่างพระราชบัญญัติกันอย่าง จะใด เช่นการสำ
กถึงจิตใจของสมาชิกแห่งสภาฯ นี้ คือมีการแผ่เมตตาคำคิด ไปยัง
ราษฎรผู้ยากจนของเราซึ่งกำลังรออยู่ด้วยความหวังแล้วในเวลานี้ ใน
เหตุผลต่าง ๆ ก็ ได้ มีท่านสมาชิก และผู้เสนอได้ อภิปรายมาเช่น อันมาก
แล้ว แต่ในฐานะที่ข้าพเจ้าใคร่ที่จะได้เห็นกฎหมายนั้นออกไปเป็นประ
โยชน์แก่ราษฎร จึงใคร่ที่จะได้สนับสนุนบ้าง

ความวิตกในเรื่องนโยบายในการที่รัฐบาลได้ ออกกฎหมายระเบียบ
มาแล้วก่อนหน้า ถ้าหาก ออกกฎหมายระเบียบนี้ไปแล้ว จะไม่เป็นการ
เร่งรัดในทางที่จะให้ราษฎรที่ว่างงานพึงเพื่อให้ ทิศนซึ่งกำลังเข็นย้ายอยู่
ในเวลานี้กลายเป็นสถานที่ดี ซึ่งจะเป็นประโยชน์ ในทางกลีกรรมชนโดย
เร็ว ความวิตกอันนี้ก็น่าจะไม่มีการใดเลย ในการที่เราจะเร่งรัด
ในทางที่จะให้ ยากลำบากกลายเป็นสถานที่ดี อันจะ ประกอบประโยชน์
ในทางกลีกรรมให้แก่เพียงเล็กน้อยเสีย ให้ราษฎรส่วนมากของเรา
ได้ มีอาชีพกันโดยทั่วถึง วัตถุประสงค์อันเป็น อุดมคติของกฎหมายเท่า

ที่รัฐบาลได้ร่างเมื่อก่อนนั้น ก็รู้สึกว่าเป็นอุดมคติที่สูงเกินกว่าที่
 ราษฎรจะเห็นตาม กฎหมายนั้นได้ทันภายในระยะเวลาที่กฎหมายนั้นกำ
 หนดไว้ ในเรื่องที่ดินนิยมเห็นการเกี่ยวกับเศรษฐกิจของชาติเป็นอัน
 มาก ในฐานะที่รัฐบาลที่แล้วมาได้ออกกฎหมายฉบับนี้มา ก็ยอมเห็น
 การชี้แนวทางให้เห็นอย่างเด่นชัดก็ขยี้แล้ว กล่าวคือว่า เป็นการชี้แนว
 ทางการรอนวรรตในระยะยเศรษฐกิจของรัฐบาลก็อยู่แล้ว ว่ารัฐบาลไม่
 มั่นใจขายที่ระส่งเสริมในการครองชีพของคนจนของเรา กลับเปิดโอ
 กาสให้คนมั่งมีได้ มีกรรมสิทธิ์ ในที่ดินได้มาก ๆ ส่วนคนจนนั้นต่อไป
 จะไม่มีอะไรเลย ข้าพเจ้าได้เคยย้ำถามท่านรัฐมนตรีมาครั้งหนึ่งแล้ว
 เมื่อวันแถลงนโยบาย แต่ท่านก็ได้แถลงให้ข้าพเจ้าทราบแต่เพียงว่า ะ
 ไร ก็พิจารณาว่าสมควรจะ ยกไร่หรือไม่ยก ข้าพเจ้าเคยกล่าวว่า ใน
 การใช้กฎหมายฉบับนี้ รัฐบาลหาได้ พิจารณาไม่ ว่าพินภูมิประเทศ
 เป็นอย่างไร และควรจะ ใช้กฎหมายให้เหมาะสมกับภูมิประเทศอย่างไร
 หรือไม่ พินทึในภาคกลางและภาคอีสานนั้น มีลักษณะแตกต่างกัน คือเต็มไปด้วย
 ไปด้วยป่าไม้และจอมปลวกอย่าง ที่ผู้เสนอได้ กล่าวมาแล้ว และระยะ
 เวลา ๒ ปีนั้นรู้ สักว่าเป็นระยะเวลาที่สั้นเหลือเกิน ราษฎรไม่สามารถจะ
 ทำได้สำเร็จได้ทัน นี้แหละเห็นว่าถ้าสภาฯ นี้ได้พร้อมใจกันรับร่างพร
 ราชบัญญัตินี้เสีย ก็จะดี ขอว่าพวกเราพร้อมแล้วที่จะส่งเสริมการครอง
 ชีพของคนจน โดยเคารพอย่างยิ่งราษฎรชาวนาของเราต่อไป ข้าพเจ้า
 เห็นว่าสภาฯ นี้ควรจะได้รับร่างพระราชบัญญัตินี้เสีย

พ.๓๐ น.

นายทองดี จันทรง (ราชบุรี): ข้าพเจ้าไม่อยากจะ
 ตกในทนต์ของชอค่าน ทั้งนี้ก็เพราะเหตุที่ว่าร่างกฎหมายฉบับนี้มีความ
 ใกล้เคียงกับผลประโยชน์ของประเทศชาติตลอดจนราษฎรอยู่มาก ความ
 ใกล้เคียงนั้นแยกได้เป็น ๓ ข้อ คือ ๑. เกี่ยวทางนโยบายการเมืองของประเทศ
 ในเรื่องของคนไทยไม่น้อยอย่างหนึ่ง และอีกอย่างหนึ่งนั้นเกี่ยวกับข้อเท็จ
 รัง ข้าพเจ้าเป็นผู้แทนของราษฎรก็ตั้งใจจะสนับสนุนช่วยเหลือราษฎร
 เหมือนกัน แต่โดยเพราะอย่างนี้ราษฎรไม่เกี่ยวข้อง คือต้องมุ่งหน้า
 เอาการเอารานกันจริงๆ ที่พวกเข้่นเราพวกกันโดยเหตุผล เมื่อถก
 สมาชิกท่านหนึ่งกล่าวว่า คนมีเงินก็มีรอกันทำนองกันทำไว้เพื่อ
 แสงสว่างผลประโยชน์ในทางชอชขาย ข้าพเจ้าเชื่อ เพราะเคยเห็นมา
 มากจริงๆ ข้าพเจ้าเคยผ่านชีวิตมาไม่น้อย ข้าพเจ้าไม่ต้องอ้างหลักฐาน
 อื่น แต่ขออ้างประธานสภาผู้แทนราษฎรแหละ เพราะรู้จักชีวิตของ
 ข้าพเจ้ามาไม่น้อยทีเดียว ข้าพเจ้าเคยท่องเที่ยวดูความเข้่นไปในท้องที่
 ต่างๆ มาเกือบทั่วพระราชอาณาจักร ข้าพเจ้ากล้ายืนยันในข้อนี้กล่าว
 มาแล้ว

ต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะให้เหตุผลความจริง ความจริงมีอยู่ว่าราษฎร
 ไทยส่วนมากประกอบด้วยผลในทางสังคม แต่ถูกข่มทอนเพราะอำนาจ
 นายเงิน สำหรับที่คนยาก ถ้าเป็นคนมีเงินแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อว่าเขาไม่
 ค่อยไป หากไปก็คั่งไปสำหรับแสงสว่างอย่างอื่นซึ่งมิใช่มุ่งหน้าในการ

ทำไรไถนา เพราะคนมั่งมีเขาชอบนอนกินคอกเขียงหรือค่าเช่ามากกว
 ะไปจ้างของคนที่ย่ำเพื่อทำไรไถนาหากิน สำหรับคนจนนั้นถ้ามีหน
 ระคิดหากินทางที่กิน เช่น ไร่ของ สำหรับเพาะปลูกเป็น อาชีพให้ พ
 เหมาะสมควรแก่อุทิศสภาพที่ย่อมทำได้ และถ้าคนจนจะคิดไปหากินใน
 ท้องที่ในข้างจริง ๆ เมื่อทักมีพระมหาทำได้ง่าย เว้นไว้แต่ระคิดขี้ของ
 ษะนคสังเคศเพื่อประสงค์จะเอาประโยชน์ ในทางอื่น ไม่ต้องกินใกล้
 ขอให้ท่านไปพิจารณาดูในท้องที่ภาคกลางของประเทศสยามเถิด แม
 ุคสมสมัยรณ ด้วยนำซึ่ง การชลประทานได้ คิดทำอยู่แล้วอย่างมกค
 แต่เราเห็นสหยาชชาวเอเชียไปยักทำแลและตั้งทำมาหากินมากกว่าไทย
 ต่อไปข้าพเจ้าจะให้ความจริงอีกข้อ ๑ คือว่าในเรื่องการรับของ
 ที่กินนั้นข้าพเจ้าเคยรับของมาแล้วด้วยซ้ำไป ถ้าจะทำกินจริง ๆ แล้วยอม
 ทำได้ ถ้าไม่จริงก็ทำไม่ได้ เพราะเรื่องกินเช่นขัญหาขมิ้นชัน ไม่ใช่
 ขัญหาง่าย ๆ หรือเทศผลธรรมคา แต่จะพุกมากไปในเรื่องนี้จะยกยว
 ทังนี้เพราะว่าท่านทั้งหลายยอมทราบความจริงอยู่แล้ว ว่าการชลประ
 ถานของรายังไม่บริบูรณ์และเรากำลังเร่งรึกกันอยู่แล้ว เมื่อสภาพ
 ความจริงมีอยู่เช่นนี้ คนที่คิดขี้ของคนสำหรับทำการเพาะปลูกจริง ๆ
 ข้าพเจ้าไม่เชื่อเลยว่าคนที่จะไปทำนั้น จะไปรับของที่ๆ มีจอมปลวก หิน
 ผาหรือภูเขา คงจะไปรับของที่ๆ ทำได้สะดวกสบายมากกว่า เมื่อเป็น
 เช่นนี้ ขัญหาที่ว่าทำยากลำบากหรือต้องขุดปลวกขุดหินย่อมตกไป ไม่
 มีขัญหาอะไรอีก

หนึ่งจะได้ฟังเรื่อง การรับของ ของคนบาง คนที่รับ ของแล้วทำไม่
 เวลา ๒๒ ในข้อส่วนมากมิใช้รับของเพื่อกำหนดตามฉรรรรมคา แต่
 ของทุกคนมาก ๆ เพื่อหวังสิทธิซึ่งนโยบายที่แท้คือขอรับของไว้เพื่อ
 ยึดกินให้แก่ผู้ประสงค์จะเข้าทำมาหากินในที่อื่นอันเหมาะสมแห่งนั้น
 ในการแสวงผลประโยชน์ส่วนส่วนมากกว่า เรืองเป็นอย่างชาวเราขอ
 มินิน ชาวเราเคยเห็นคนบางคนซอรดแทรกเคอร์ ไปเข้กขและโดพอ
 ขนพิศสำหรับยึดถือยึดกิน แล้วอีกเห็นทีคนนั้น ๆ ขายเป็น ส่วน ๆ เป็น
 ไปตง ๆ ออกทอดหนึ่ง จึงอยู่รายฎรยากจนคั้นคั้น เราว่า ก็นักอยู่แล้ว
 ณะทางที่ถูกเมื่อเราว่า ยายากจน เราควรจะส่งเสริมให้รายฎรรับเร
 ฎางาน เพื่อให้งานเป็นเงินแก่ความยากจนเสีย การขยายเวลารับของ
 ก็นอกไปตง ๆ ยินน ผลที่แท้จึงหาได้แก่รายฎรไม่ ตรงกันข้ามจะ
 ได้แก่คนมีเงินครึ่งสองทางคิดว่ารายฎร เพราะฉะนั้นไม่ควรยักเวลาออก
 ไป ค้วยเหตุนี้จึงเห็นว่าไม่ควรรับหลักถาวร

๑๗.๓๔ น.

ร.ท. ขุนสรโกรพิศมณี (อุกรธานี) : รู้สึกว่าทั้งสองฝ่ายมี
 ความจริงควบกันทั้งนั้น แต่ก็ดูคำถามหลักถาวร คำว่าผูกโดยแท้จึง
 ก็นั้นในครอบคววืหนึ่ง นายอำเภอหรือข้าหลวงประจำจังหวัดขอนแก่น
 ให้ ๕๐ ไร่ แต่คนหนึ่งในวันหนึ่งทำไ้เพียง ๒๐ ตารางวา เกินหนึ่ง

จะทำได้เพียง ๖๐๐ ตารางวาเท่านั้น. บันทึงทำไ้ไม่ถึง ๒๕ ไร่ ใน
 ระยะเวลา ๒ ปีจะทำเสร็จ ๕๐ ไร่หรือไม่ คิดกตามกำลังของมนุษย์
 ทำไ้หรือไม่ มีสมาชิกผู้หนึ่งรู้สึกว่าจะไม่เคยไ้เห็นดินแดนในภาคอีสาน
 เลย ดินแดนในภาคอีสานนั้นถ้าไ้ไปเห็นแล้วจะรู้สึกว่าเป็นอย่างพงเสด
 และจะเห็นว่าราษฎรจะทำงานให้สำเร็จในระยะเวลา ๒ ปี ใน ๕๐ ไร่
 เหมือนอย่างภาคกลางนั้นไม่ไ้เลย เพราะฉะนั้นเห็นว่าไม่สมควร เห็นว่า
 ในระยะเวลา ๔ ปีนั้นเหมาะแก่ราษฎรในครอบครัวหนึ่งจะทำงานไ้ ตาม
 อรรถภาคคนจนย่อมจะทำด้วยกำลังแรงมากกว่ากำลังทรัพย์ ส่วนคน
 นั้นเขาขอมจะจ้างคนมาทำไ้ แต่คนมีเงินๆนั้นเขาหาไ้ทำกาารจ้างของ
 ที่คนไม่ เขาขอมจะเอาเงินไปหาออกเขย นั้นเป็นข้อสำคัญ ในการทำ
 งานนั้น ผู้ทำงานจะทำไ้ ในระยะเวลาเท่าไ้ ข้าพเจ้าได้ยกมากล่าว
 แล้ว คือคนหนึ่งในวันหนึ่งทำไ้ ๒๐ ตารางวาในระยะเวลาหนึ่งจะทำแล้ว
 เสร็จใน ๕ ปี บที่ ๕ จึงจะไ้ทำปุระโยชน์ ขอให้เห็นข้อนี้เป็นหลัก
 สำคัญ เพราะฉะนั้นขอวิงวอนให้ รมยหลักการอนัน

หลวงชำนาญนิติเกษตร รัฐมนตรี: สำหรับปัญหาข้อนี้
 ข้าพเจ้าจะไม่พูดถึง เพราะเหตุว่าไ้พูดถึงมามากแล้ว แต่ว่าเท่าที่
 อกันไปแล้วนั้น รู้สึกว่า เขาใจคลากเคลอนกันมาก กำหนดจำนวนที่
 อกันมากกว่าอย่างค่า ๕๐ ไร่ นั้น ความจริงไม่ใช่ คือไม่เกิน ๕๐ ไร่
 หมายถึงค่าว่านายอำเภออนุญาตไ้ไม่เกิน ๕๐ ไร่ ข้าหลวงปุระ
 รั้งหัวทักอนุญาตไ้ไม่เกิน ๑๐๐ ไร่ เพราะฉะนั้นการที่จะอนุญาตให้ทำ

ไว้นั้น ต้องถือศกภาพของผู้ขอเป็นเกณฑ์ เท่าที่ผู้เสนอล้างมานั้น คือ ๒ คนตัวเมียมีจอม ๑ เล่ม เสีย ๑ เล่ม ในเรื่องเช่นนั้นแล้ว ทางการอนุญาตให้เพียง ๑๐ ไร่หรือ ๕ ไร่เท่านั้น ไม่ให้ให้ ๕๐ ไร่เป็นอย่างคำ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเข้าใจว่าสภาพนั้นคงจะเข้าใจในข้อนี้แล้ว

๑๗.๓๘ H.

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี) : ขัญหาที่เราได้เคยกันนั้น ข้างที่เราอาจจะเข้าใจคลาดเคลื่อนไปเขื่อนดินมาก ที่คลาดเคลื่อนไปเขื่อนดินมากก็คือ แต่ละฝ่ายอภิช่วยไปในทางที่จะช่วยราษฎรทั้งนั้น เพราะไม่มีใครกล้าคัดค้านเลยว่าจะไม่ช่วย ราษฎร ขัญหาที่จะช่วยราษฎรนั้นเราจะช่วยด้วยการเปล่งเสียง หรือด้วยการกระทำ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเสียงนั้นทำให้ช่วยให้เป็นคุณประโยชน์แก่ผู้ฟัง ไม่เว้นแม้ว่าขัญหาที่เราจะคำนึง นอกหากข้อผูกพันและเพราะขางท่านแล้ว ก็ควรพิจารณาถึงสภาพความเป็นอยู่ อันแท้จริงของราษฎรด้วย เมื่อเราจะต้องออกพระราชบัญญัติระบียบที่แก้ไขนี้ ได้ มีขัญหาได้เคยกันเขื่อนดินมากในชั้นรัชกาลที่ ๖ ของพระราชบัญญัตินั้น ทางรัฐบาลไม่ได้แก้ไขไปในขัญหาที่เราได้เคยกันนี้เลย รัฐบาลขอให้ออกกฎหมายนี้ได้ โดยคำนึงถึงขัญหาในทางการเมืองมากกว่าขัญหาราษฎรที่ยากจน เพราะฉะนั้นผู้แทนส่วนมากในครั้งนั้นจึงเห็นว่า ควรจะต้องอนุโลมให้รัฐบาลออกกฎหมายระบียบนั้นไปได้ แต่จะ

ไม่ได้ว่าข้อผูกพันที่มีอยู่ในกฎหมาย ละเว้นนั้น ที่หนักที่สุดก็คือว่า
 ปัญหาเรื่องค่าธรรมเนียบ มีปัญหาเรื่องค่าธรรมเนียบนั้น เป็น
 ปัญหาซึ่งผูกพันราษฎรเขื่อนอนี่มาก ถ้าเราโคจรลงมือเท็จจริง
 ขึ้นอยู่ในท้องที่แล้ว เราจะเห็นว่าในท้องที่ใดก็ตามหาไม่ได้ผลเต็มเม็ด
 หนึ่งหน่วยพอ ราษฎรมักจะอาศัยการทำไร่ข้าวเป็นการเลี้ยงชีพด้วย
 เพราะฉะนั้นเราจึงเห็นว่าการประคองอาชีพของราษฎรก็คือการทำนา
 ไร่ทำไร่ข้าว การทำไร่ข้าวของราษฎรจะต้องถูกผูกพันด้วยการเสียค่า
 ธรรมเนียบการจับจองเช่นนั้น การทำไร่ข้าวของราษฎรย่อมจะลดน้อย
 ความเคอะคร้อนักจะทวียิ่งขึ้น แต่ทว่าการทำไร่ข้าวนอกจากจะต้อง
 ผูกพันด้วยค่าธรรมเนียบแล้วจึงจะต้องเสียค่ากรอกราคากด้วย นับ
 ผลกระทบหนักประการที่หนึ่ง ที่ผูกพันราษฎรไม่สามารถจะช่วยเหลือ
 ราษฎรได้ เนื่องจากเรามองข้อยกข้อยผูกพันนี้ เราจึงไม่สามารถทำได้
 ในทางที่เราจะทำได้ เราก็มักจะใช้วิธีเลี้ยงไปข้าง ๆ คุ้ง ๆ บางครั้ง
 มีช้อยนัก แต่ทว่าเมื่อมีข้อยกข้อยผูกพันเช่นนั้นเราก็จำต้องหาทางเลี้ยง
 ซึ่งหวังใจว่ารัฐบาลมีใจกว้างขวางพอถึงจะไม่ได้กำหนดผู้แทนราษฎร
 ไปนัก

ในเรื่องนี้ของทัศนคติของกตวอย่างให้ทันสมัย ๆ ดังนี้ ถ้าแม้ว่า
 ระเบียบจนถึงละเพาะอติสภาพของราษฎรว่า ถ้าผู้เสียและลดน้อยไป
 ระเบียบของทัศน รัฐบาลจะอนุญาตให้ เช่นจำนวนเพียง ๓๐ - ๓๕ ไร่พอควร
 อติสภาพเช่นนั้น การทำไร่ในชนนก็ย่อมหมดไป ถ้าแม้ว่าใน

หน้าจ่าจะต้องทำไว้อีกทีระของขบของชก ซอนย้อมเป็นถาวรเกิดครอัน แต่
 ภาไมถารขบของระต้องเปลี่ยนที่เช่นนั้น ก็เนื่องจกว่าถการทำไร่ข้าวระ
 กองอาศัยพินธิ ไม่เป็นขบสำหรับทคน แต่ขางท่านอาจะแก้ว่าในกรณี
 เช่นนั้นอาจะทำไร่ข้าวไม่คูนยพินธิ ไป ซอนข้าพเจ้าขอเรียนว่า วิถการ
 เช่นนั้นย้อมเป็นไปไม่ได้ เพราะว่ถกอนที่กรมถารอำเภอระอนุญาตให้
 ขบของไร่ ย้อมระต้องตรวจคพินธิประเทคแล้ว จึงระอนุญาตได้
 เพราะฉะนั้นว่เสียค่าธรรมเนยขบไม่ตองเสียทุกๆขบ ราษฎรก็ย้อมระ
 ต้องสงวนไร่เพื่อทำไร่ข้าวเช่นนี้ ๆ คือกค่อนไป เช่นซอนอนุญาตทำในขบ
 น & ไร่ ขหน้า & ไร่ อายโยอนุญาตก็ย้อมระหมดไป ในกรณีเช่นนั้น
 ราษฎรระต้องเสียค่าธรรมเนยขบอีก ซึ่งระได้รบความเกิดครอัน ถึงผู้
 แทนราษฎรได้พรวณนามาแล้ว

ที่เรววิถกถึงขอทว่าคนมีขบของทคนเพื่อหาประโยชน์นั้น ถ้าแม่
 เราพิจารณาพระราชบัญญัติออกโฉนดทคนละขบที่ ๖ นั้นแล้วจะเห็นว่า
 ทำไม่ได้ ไม่ใช่ใช้ว่าเรววิถกกว่าจะเห็นไปก็ได้เสมอไป แต่ขางท่านอาจะ
 เลียงว่าคนได้เห็นค้วยตาของคนเองแล้ว ถ้าแม่วิว่าเรววิได้ทพระราช
 บัญญัติออกโฉนดทคนละขบที่ ๖ ซึ่งมีถการห้ามถารรวมทคนที่ยังไม่ได้
 ทำประโยชน์นั้น ก็ย้อมระทำให้ข้อคักค่านของผนพงไม่เช่น ในข้อที่
 อาจะมิถการขบของทคนเพื่อหาประโยชน์ ในการขายขบนั้น ซอนเป็น
 ข้อที่อาจะเนองมา จากความขบพว่องของเจ้าพนักงานทป่ปล่อยให้ มิถการ
 ขายขบไปเช่นนั้นได้ เพราะว่ถ้าเจ้าพนักงานทำถารพอสมควรความทหน้า

ที่ใครขโมยหมายแล้ว เจ้าหน้าที่จะทำหนังสือขอขายป่าให้มันยอมจะ
 เข้าไปไม่ได้ เพราะว่ามักฎหมายบัญญัติไว้แล้ว เพราะฉะนั้นข้อที่
 วิตกว่าคนมีระเบียบของท่านโดยหาประโยชน์ในการขายป่านั้น เราไม่
 ควรวิตกกัง ขอบที่เราจะระมัดระวังประโยชน์ของคนมีตัว ๆ ไปนั้น ก็
 ต้องเป็นสิ่งที่ควรคำนึงเหมือนกัน ถ้าเขาทำให้ทรัพย์สินที่เขาซื้อนั้น
 ภัยแก่ชุมชนชนด้วย แต่ว่าข้อที่วิตกกันนั้นยอมเข้าไปไม่ได้ ข้าพเจ้าเห็น
 ว่าการที่มีผู้แทนราษฎรบางท่านวิตกว่าคนมีระเบียบของท่านไว้ขายให้แก
 คนนั้น ในทางปฏิบัติยอมเข้าไปไม่ได้ เพราะว่าเห็นความบกพร่อง
 ของเจ้าพนักงาน แล้วเราจะเอาความบกพร่องของพนักงานมาออกกฎ
 หมายเพื่อขึ้นเทาความเดือดร้อนของราษฎรทำได้ไหม

ในข้อคดีค้านอื่น ๆ นั้น เห็นกันว่าเราจะท้วงคนมีในทางที่จะใช้
 อำนาจโดยละเมิดถึงหัวอกของคนนั้น ข้อนี้เป็นข้อที่เราจะต้องยก
 เอาความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคนมียกฐานะความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของ
 คนจนชนชั้นเทียบเคียงกันว่าอันไหนระมัดระวังหนักกว่ากัน แต่เท่าที่ใครฟังข้อ
 คัดค้านของท่านรัฐมนตรีก็ ของท่านสมาชิกก็ เห็นว่าข้อคัดค้าน
 นั้นไม่มีน้ำหนักที่ระมัดระวัง ข้อเสนจ หรือข้อเสนขบสนนของเสนาอ่าวพระ
 ราชบัญญัติก็ได้ ข้าพเจ้าขออย่าอดครั้งหนึ่งว่า ความเดือดร้อนของ
 ราษฎรมีอยู่เป็นอันมากในเรื่องระเบียบของกัน และเมื่อเราได้ข้อออกกฎ
 หมายจะเข้าไปในชั้นแรกนั้น ได้พูดกันถึงปัญหาเรื่องนโยบายการ
 เมือง มีได้พูดกันถึงเรื่องปัญหาเหล่านี้เลย เพราะฉะนั้นข้อวิตกของ

นั่นเท่านั้น จึงฟังไม่ขึ้น ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะรับหลักการนี้ไว้
การณา

๒.๔๗ น.

ร.อ. ทิพย์ ประสารสุข (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้า
เห็นว่าสภาฯ นี้ไม่ควรจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฯ ทั้ง
โดยจากสมาชิกส่วนมากพร้อมด้วยรัฐบาล ต่างก็มีความเห็นที่ เรา
ยากจะให้เห็น ประเทศชาติเจริญรุดเร็วขึ้น เมื่อทุกคนมีความประสงค์
ที่จะได้เห็นประเทศชาติเจริญขึ้นเช่นนี้ ทำไมท่านจะกลัวย้ายเวลาออก
ไปให้มาก ให้เนิ่นช้าเท่านั้น ไม่กล้ากลายเป็นประโยชน์ขึ้น ประเทศ
จะเจริญได้ ก็ด้วยอาศัยเนื้อที่ไม่ว่างเปล่าโดยไร้ประโยชน์ เพื่อให้
ราษฎรวิ่งแข่งทำมาหากินทำนอกให้ เช่นประโยชน์ขึ้น เพราะฉะนั้นการ
กำหนดเวลาบังคับไว้ ในระยะ ๒ ปีเป็นการเร่งรีบให้ผลของทุกคนได้ทำ
นอกกันให้ เช่นประโยชน์ขึ้น ทั้งผลนั้นก็ย่อมนำมาซึ่งความเจริญแก่
ประเทศชาติและตนเอง

ในการที่ท่านกล่าวว่า ช่วงระยะเวลา ๓ ปีราษฎรไม่สามารถจะทำ
การกันสร้างที่ถนนให้ เช่นประโยชน์ขึ้นได้นั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย
ในเมื่อท่านว่า ราษฎรที่โต ยงของทุกคนนั้นเช่นนี้ ทายากจน มีจำนวนคน
ที่เร่ร่อนทำถนนให้ เช่นประโยชน์ขึ้นขึ้นด้วยแรงงานน้อยในเมื่อท่านมีความ
วิสัยทัศน์แล้ว ท่านกลับจะไปสร้างความใหญ่โตขึ้นจนไม่สามารถจะ

ทำได้ แล้วการทำเช่นนั้นจะเกิดประโยชน์แก่ประเทศชาติขึ้นได้อย่างไร
 และคนที่มีฐานะก็จำเข็นอยู่เองที่จะต้องเบียดสีกดขี่เขาไคร้ของทุกคนได้
 มากจน ทนไม่ได้เพื่อที่จะให้เขาไคร้ทำตนนั้นให้ เป็นประโยชน์ ชื่น และ
 ถ้าหากว่าผู้รับของทุกคนเพื่อประโยชน์ ในการซื้อขายแล้ว ระยะเวลา ๒
 ขันก็เป็นการถกกันโดยทางลัดไม่ให้ เขารับของทุกคนเพื่อประโยชน์ ใน
 การซื้อขายได้ โดยเหตุผลที่ข้าพเจ้าไคร้กล่าวมานั้นข้าพเจ้าเห็นว่าสภา
 นี้ไม่ควรจะรับหลักการแห่งร่าง พระราชบัญญัติ คณะย่น เพราะจะถ่วง
 ความเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติที่จะเจริญได้ รวดเร็วขึ้น และขอ
 เสนอให้ ลงมติว่าควรจะรับหลักการแห่งร่าง พระราชบัญญัตินี้หรือไม่
 ใครเห็นด้วยขอได้ โปร้ครับรอง

นายจรัส มทาวงคินันท์ ขุนจางภูมิเวศ นายรุ ลัมศิลา
 วัลยรอง

นายจำลอง ดาวเรือง (มหาสารคาม) : ข้าพเจ้าขอเบียดสิ
 ปรายต่อไป

นายพัน พรหมพิทักษ์ นายผล แสนสระเกศ วัลยรอง

ประธานสภาฯ : ผู้ใดเห็นควรเบียดสิปรายต่อไป ขอได้ โปร้คร
 ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๖ คน

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้ โปร้ครยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๗๓ คน

ประธานสภา ฯ เป็นอันจะต้องขอให้ ที่ประชุมวินิจฉัยลงมติ ผู้
ไม่เห็นควรวรยหัตถ์การแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้ พิจารณาต่อไปขอให้
ไปรคยกมอชน

สมาชิกยกมือ ๓๕ คน

ประธานสภา ฯ ผู้ใดไม่เห็นด้วยขอให้ ไปรคยกมอชน

สมาชิกยกมือ ๗๓ คน

ประธานสภา ฯ ร่างพระราชบัญญัติเช่นอันตกไป ในวาระ
ที่ต่อไปขอให้ พิจารณาร่างข้อบังคับการประชุมและการปรึกษาของสภาผู้
แทนราษฎร พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของนายกาย สวงน พะยุงพงศ์

๑๗.๕๑ น.

ด. สวงน พะยุงพงศ์ (ปรวาอินบุรี) : การที่ข้าพเจ้าเสนอ
ญัตติข้อบังคับ การประชุม และการปรึกษา ของสภาผู้แทนราษฎร เข้าสู่
สภาฯ ในครั้งนั้น เนื่องจากข้าพเจ้าได้ เคยเสนอญัตติอันนี้ไว้ ตั้งแต่
วันที่ ๒๓ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๘๑ ในสมัยนั้น แต่สภาฯ ขยับเสีย แต่
ว่าัยคณมีโอกาสจึงได้เสนอเข้ามาอีก

ความที่ข้าพเจ้าสนใจอย่างยิ่งก็คือว่า เรื่องสินค้าไทย ซึ่งได้เคย
ตั้งกระทู้ถาม ท่าน นายกรัฐมนตรี คนเก่ามา ครั้งหนึ่ง เมื่อวันที่ ๒๕
มกราคม พ.ศ. ๒๔๘๐ ท่านก็ได้ พยายามตอบข้อที่เรารังแกข้าพเจ้า

เป็นทพอใจ และยิ่งกว่านั้น ท่านยังได้ มีหนังสือชักชวนข้าราชการให้
 ดำเนินการใช้ สิ้นค้าไทย แต่ผลของการที่ท่านได้ ชี้แจงไปแล้วนั้นเท่า
 ไรก็ ปรากฏ เก่าสลายเป็นส่วนมาก ทำให้ เป็นเรื่องแน่นนอนไปไม่
 ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรผู้ มี เกียรติเป็นส่วนหนึ่งของ
 ชาติที่จะหวังเป็นผู้นำ และถ้าหากว่าสมาชิกทั้งหลายไม่เป็นผู้ นำแล้ว
 ใครเล่าจะเป็นผู้นำในเรื่องนี้ และเราจะไปตระโกนว่ารักชาติต่างๆ นานา
 นั้น ก็รู้สึกน่าอศุสละอายใจยิ่งนัก ในอดีตอันซึ่งได้เสนอในสมัยก่อน
 มีผู้ รบรอลงสนับสนุน ๓๓ คน แต่เป็นที่น่าเสียดายที่สภาได้ถูกยุบ และ
 เพื่อนของข้าพเจ้าได้เข้าสมาชิกภาพไปเสีย ๑๔ คน ซึ่งในครั้งนั้นเพียง
 ๑๘ คน และข้าพเจ้าขอเสนอแต่เพียง ๒ คนเท่านั้น แต่อย่างไรก็
 ข้าพเจ้าเชื่ออย่างมากทีเดียวว่า ท่านผู้รักชาติทั้งหลายคงจะไม่มึจิต
 ใจเป็นอย่างอื่น และมีมากคนฮากึกว่าเป็นเรื่องหมิ่นหมิ่นต่างๆ นานา
 ให้เป็นการเสียเวลา

ในเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนมาด้วยข้อความสั้น ๆ ทั่วว่า ".....เครื่อง
 แต่งกายซึ่งเป็นอุตสาหกรรมของคนไทย เช่น เสื้อ กางเกง และหมวก
 เป็นต้น ข้าพเจ้าจึงหมายที่จะให้ท่านทั้งหลายใช้เสื้อ ผ้า และหมวก
 ซึ่งทำด้วยฝีมือคนไทย แต่ว่าของชาวต่างประเทศนั้นแก้ไขให้หลัง ไม่
 คุ้มพวกกัน เราละเพาะทำโดยแรงของคนไทย ส่วนข้างท่านจะนึกพวก
 ฟังไปถึงว่า กระผมเล่า ซอเกาะคะเล่า เป็นของคนไทยหรือไม่ เหล่านี้
 อย่าพูดให้เพี้ยนเถิดไป เพียงแต่ข้าพเจ้าต้องการให้ เป็นผ้าเท่านั้นเอง

อีกอย่างหนึ่ง ซึ่งมีบางท่านอาจจะเข้าใจเกินไปอีกก็ได้ว่าเป็นการ
 บังคับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเกินไป ข้าพเจ้าใคร่ขอเรียนด้วยความ
 เริงใจว่า ในที่ชุมนุมทั้งหลายควรระมัดระวังระเบียบเรียบร้อย เมื่อมี
 ระเบียบเรียบร้อยแล้ว เราไม่ควรเอาข้อบังคับไว้ เป็นระเบียบด้วยระบอบ
 ไรเล่า แล้วยิ่งกว่านั้น เรื่องเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ เราก็ไม่ควรจะหนัก
 ให้มากไปกว่านั้น เพราะว่าระหว่างที่อยู่ในขบวนการ อุดประการ
 หนึ่งในเรื่องเสรีภาพไม่น่าค้าง ซึ่งถ้าระมัดระวังมากเกินไปเท่าไร
 ชุดหนึ่งใช้ผ้าไม่เกิน ๗ เมตร ๆ หนึ่งราว ๔๐ สติงค์และอย่างสูงไม่เกิน
 ๖๐ สติงค์ และรวมทั้งค่าจ้างตัดเสื้อ เจวทหนึ่งไม่เกิน ๑๐ บาท และใน
 ชาติไทยหนึ่งเราสวมเสื้อมาประชุมสภาเพียงครึ่งเดียว ก็ไม่เห็นว่าจะ
 หนักอึดหนักใจเท่าไรนักหนา นอกจากท่านที่ติดองการระมัดระวังโดยไม่
 เป็นประโยชน์นั้น นั่นก็ปล่อยไว้แก่ท่านอีกเรื่องหนึ่ง

นอกจากนั้น ขอให้ ได้โปรดคิดว่า สินค้าผ้าที่ข้าพเจ้าขอ
 ให้ท่านทั้งหลายใช้นั้นไม่ได้ เกือบจังหวัดปทุมธานีเลย เพราะว่า
 จังหวัดปทุมธานีไม่มีผ้าจะส่งมากรุงเทพฯ ก็กระทำเช่นนั้นข้าพเจ้าไม่ได้
 รับผิดชอบ เช่นส่วนตัวอย่างใดเลย แล้วยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้าหวังใ
 ว่าท่านผู้แทนที่มีสินค้าเป็นประจำอยู่แล้ว คงจะสนับสนุนอย่างเต็มที่
 ส่วนในเรื่องข้อบังคับที่ข้าพเจ้าแก้ ให้ เช่นวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ นั้น
 อาจจะเร็วเกินไป เพราะระยะนั้นล่วงแล้ว ถ้าหากว่าท่านทั้งหลายเห็น
 ว่าเป็นเร็วเกินไป อาจจะแก้ได้ ไม่ขัดข้องประการใด เพราะว่าถ้าเร็วเกินไป

อาหารเสียในทางเศรษฐกิจ คือพ่อค้าและแม่ค้าอาหารเล่นตัวจนวากา
 เป็นได้ ส่วนในเรื่องเสื่อผ้าระชาดกลาก หรือกลว่าผ้าในกลากระหมก
 นั้น ข้าพเจ้าเข้าใจว่าคงจะมี เพราะข้าพเจ้าได้สนใจในเรื่องนี้มานาน
 แล้ว ยิ่งกว่านั้น ร้านสยามอุตสาหกรรมซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกระทรวง
 เศรษฐการ และช่างตัดเสื่อโรงเรียนวิศุทัศน์ ซึ่งพอจะรับรอง ท่าน
 สมาชิกทั้งหลายให้สัมความ มุ่งหมาย

ตามที่ข้าพเจ้าเสนอมานี้ ข้าพเจ้าขอรับรองท่านสมาชิกทั้งหลายเป็น
 อย่างมากที่สุดว่า อย่างไม่รู้ก็ ขอบใจได้คิดค้นในญัตติเล็กน้อย
 ข้าพเจ้าจะเสียใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะเหตุที่เราต้องการให้ชุมชนของชาติ
 สวมทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ว่าเราเหลวไหลต่าง ๆ นานา ทำไมเราจึงจะไป
 หาคความยากยิ่งให้แก่พวกเหล่านั้น เราเองต้องเป็นผู้นำ ถ้าเราไม่นำ
 แล้วใครเล่าจะนำ แล้วยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้าใคร่จะขอรับรอง คือว่าถ้า
 สภาฯ เห็นชอบด้วย ก็เชื่อว่ารัฐบาลคงจะดำเนินการตามท่านของเคียว
 กันเหมือนกัน และส่วนที่เสี่ยงว่า ทำไมไม่ขอรับรองให้รัฐบาลปฏิบัติ
 หรือควรจะทำมากกว่าเราทำ นี้เราจะต้องคำนึงว่าของ ในกลากมีเพียง
 พอหรือไม่ ถ้าหากว่าทางรัฐบาลก็ยังทำทันที ถ้าของไม่พอในกลาก
 ก็ระเกะระมังขายแลกแลกแก่ผู้ ที่จะต้องใช้ เพราะฉะนั้นชนเราทดลอง
 เพียงในส่วนภายในก่อน เพราะคนหนึ่งอาจจะมีเพียงชุดเดียวเพราะ
 ในวันประชุม ไม่เห็นจะนำแยกอะไรนัก ขอท่านอย่าได้คิดเป็นอย่า
 อื่น ขอให้คิดว่าเราควรจะช่วยกันบ้าง ถ้าเราไม่ทำจริง ๆ แล้ว เมื่อ

ไวระเวญเล่า อ่ากึกว่าค้อยเป็นค้อยไป ข้าพเจ้าเชื่อเหลือเกินว่า ประเทศสยามออกศึก ๕ ร้อยก็มักจะเป็นอย่างนี้ ถ้าเราให้ค้อยเป็นค้อยไป เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอจึงวอนท่านทั้งหลายจงระเห็นออกเห็นใจรับ ญัตติอันนี้ให้ เป็นไปตามความประสงค์ด้วย

๑๗.๕๘ น.

นายทองดี ชาญศึกษา (ชัยภูมิ) : ตามที่ผู้เสนอขอแก้ไข ข้อบังคับเพื่อให้สมาชิกแต่งกายซึ่งเป็นสินค้าไทยใช้เครื่องอุปโภคกรรม ของไทยนั้น จึงอยู่ ความเจตนาที่ของสมาชิกอยากจะทำวาระประเทศ ให้ประชาชนนิยมสินค้าไทย แต่ที่ความเจตนาอันนี้ไม่ควรจะเป็นข้อ บังคับอย่างจริงจัง เจเนอรัลยศจอมพลแต่ต่างชาติ แม้ที่สุดถ้าหากว่า ท่านสมาชิกจะศึกษาร้านอุตสาหกรรมของไทย ให้คนไทยใช้สินค้า ไทยแล้วก็ควรหาข้ออื่นดีกว่า เหตุอันเมื่อเจเนอรัลยศจอมพลไทยที่ทำให้ คำงประเทศเห็นว่า แม้แต่ของไทยก็ต้องมีกฎบังคับหรือมีกฎตราชน บังคับ เพราะฉะนั้นเห็นว่าไม่สมควรรับหลักการพิจารณาเลย เพราะ เป็นข้อบังคับที่

ประธานสภาฯ : ผู้ใดเห็นสมับสนุน เมื่อไม่มีผู้ใดสมับสนุน ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย

๑๘.๐๐ น.

นายนิ่ม เรื่องเลขที่ (ละเชิงเทรา) : ข้าพเจ้าเห็นว่าเห็น

ความจำเป็นอย่างยิ่ง ตามที่ท่านสมาชิกผู้ ม. เกียรติ ไท่ คาน เมื่อก่อนว่า
 เป็นข้อบังคับข่มขู่และเป็นการขู่คุกคามต่างชาตินั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่
 เป็นความจำเป็นเลย และไม่เป็นการขู่คุกคามเลย เพราะเหตุว่าการที่เราทำ
 เช่นนั้นน่ะเพื่อต้องการให้ เป็นตัวอย่าง และนอกจากนี้เราจะต้องบังคับ
 กันอย่างแน่น ๆ ก็เพื่อเป็นประโยชน์แก่ ประเทศชาติ ถ้าหากว่าเราจะ
 ปล่อยให้ เป็นไปตามยถากรรมหรือว่าจะไร้อย่างที่เราจะไม่ใช้บังคับ
 ก็ปล่อยให้ เป็นไปตามยถากรรมนั้นแล้วก็ยังมีอยู่ชุกมากมานัก เพราะ
 ฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าจะต้องออกข้อบังคับ เราควรจะต้องบังคับไปตามที่
 ผู้เสนอมานี้ เพื่อให้ เป็นประโยชน์แก่ ประเทศชาติ เพราะฉะนั้น
 ข้าพเจ้าเห็นว่าควรระเบียบหลักการที่เสนอมานี้ เราเห็นได้แล้วว่ากร
 อุตสาหกรรมของเราเจริญขึ้นมาอย่างพอใจ และรัฐบาลได้พยายามที่จะ
 โหมยดาให้ข้าราชการและประชาชนใช้ เสื้อผ้าและเครื่องใช้สอยต่าง ๆ
 ที่ทำในประเทศของเรา แต่ว่าไม่เห็นจะได้ผลอันเป็นดังพอใจ เพราะ
 เหตุว่าเท่าที่กระทำกันอยู่ โดยมากก็เนื่องจากว่าเราไม่เต็มใจที่จะใช้ของ
 ไทยของเรา เพราะเห็นไม่สวยเสียอย่างไรพวกนี้ คือไม่โก้ เช่น
 ไม่ใช้สักหลาดหรือผ้าเช็ด เมื่อเป็นเช่นนั้นจึงต้องบังคับกันเพื่อต้องการ
 ให้บ้านเมืองของเราเฟื่องฟูด้วยอุตสาหกรรม

นอกจากนี้ ถ้าหากว่าพวกเราทำเป็นตัวอย่างแล้ว ก็จะเป็นการ
 ช่วยเหลือในทางอ้อมหรือทางตรง ที่จะทำให้อุตสาหกรรมของเราเจริญ
 ขึ้น การที่เราปล่อยให้ เป็นไปตามใจประชาชนแล้ว จึงอยู่ข้างอย่าง

ต้องให้^๕ เห็นไป^๕ ตามใจ^๕ ของประชาชน^๕ แต่^๕ ข้าง^๕ ของเรา^๕ เห็น^๕ ว่า^๕ ทำ^๕ ตามใจ^๕ ของ^๕ ประชาชน^๕ ไม่^๕ ได้^๕ แล้ว^๕ ก็^๕ จำ^๕ เป็น^๕ ภาระ^๕ ของ^๕ บัณฑิต^๕ กัน^๕ เพราะ^๕ ฉะนั้น^๕ เรื่อง^๕ นัก^๕ เป็น^๕ เรื่อง^๕ ที่^๕ ชาติ^๕ เช่น^๕ ไป^๕ ตาม^๕ วัตถุประสงค์^๕ ใจ^๕ ของ^๕ ประชาชน^๕ ไม่^๕ ได้^๕ แล้ว^๕ เพราะ^๕ ข้า^๕พเจ้า^๕ ฟัง^๕ เสียง^๕ กู^๕ ไม่^๕ เห็น^๕ ว่า^๕ ท่าน^๕ ผู้^๕ โค^๕ ะ^๕ เขา^๕ เป็น^๕ ตัว^๕ อย่าง^๕ ใด^๕ และ^๕ ก็^๕ เป็น^๕ จำนวน^๕ น้อย^๕ ข้า^๕พเจ้า^๕ เห็น^๕ ว่า^๕ จำ^๕ เป็น^๕ ภาระ^๕ ของ^๕ บัณฑิต^๕ กัน^๕ เพราะ^๕ ฉะนั้น^๕ ข้า^๕พเจ้า^๕ เห็น^๕ ว่า^๕ สถาน^๕ ใด^๕ ควร^๕ จะ^๕ ต้อง^๕ แยก^๕ ขอบ^๕ บัณฑิต^๕ ตาม^๕ ทิศ^๕ เสนอ^๕ เพื่อ^๕ ให้^๕ สถาน^๕ ใด^๕ ใช้^๕ ของ^๕ ไทย^๕ บ้าง^๕ เพื่อ^๕ จะ^๕ เป็น^๕ ตัว^๕ อย่าง^๕ แก่^๕ ประชาชน^๕ ของ^๕ เรา^๕ ที่^๕ ชาติ^๕ ของ^๕ ที่^๕ ทำ^๕ ใน^๕ ประเทศ^๕ ของ^๕ เรา^๕ เพราะ^๕ ฉะนั้น^๕ ข้า^๕พเจ้า^๕ เห็น^๕ ว่า^๕ ควร^๕ จะ^๕ รับผิดชอบ^๕ การ^๕ ตาม^๕ ทิศ^๕ เสนอ^๕ มา^๕ น

๑๙.๐๓ ๒.

หลวงศรีสุพรรณดิฐ (ชุ่มพร) : ก่อน^๕ นั้น^๕ ข้า^๕พเจ้า^๕ ขอ^๕ ขอบ^๕ ใจ^๕ ท่าน^๕ ผู้^๕ เสนอ^๕ ว่า^๕ เป็น^๕ ผู้^๕ ติง^๕ ติ^๕ เพื่อ^๕ ให้^๕ ส่ง^๕ เสริม^๕ สินค้า^๕ ของ^๕ ไทย^๕ และ^๕ ตั้ง^๕ ใจ^๕ จะ^๕ ไม่^๕ คัด^๕ ค้าน^๕ แต่^๕ เสีย^๕ ใจ^๕ ที่^๕ ชาติ^๕ ของ^๕ คัด^๕ ค้าน^๕ ว่า^๕ จะ^๕ เป็น^๕ การ^๕ ยับ^๕ คับ^๕ กัน^๕ เกินไป^๕ เพราะ^๕ สถาน^๕ แขน^๕ ราษฎร^๕ นั้น^๕ เป็น^๕ ผู้^๕ เกียรติ^๕ แล้ว^๕ ทุก^๕ คน^๕ ย่อม^๕ จะ^๕ รู้สึก^๕ ว่า^๕ ต่าง^๕ คน^๕ ต่าง^๕ จะ^๕ ต้อง^๕ ยำ^๕ รุง^๕ สินค้า^๕ ไทย^๕ แต่^๕ เพราะ^๕ เหตุ^๕ ว่า^๕ คุณ^๕ ภาพ^๕ แห่ง^๕ สินค้า^๕ หนึ่ง^๕ อย่าง^๕ หรือ^๕ ราคา^๕ อาจ^๕ จะ^๕ ไม่^๕ เท่า^๕ เทียบ^๕ หรือ^๕ ไม่^๕ ก็^๕ ก็^๕ ย่ำ^๕ ไซ^๕ เช่น^๕ ขอบ^๕ บัณฑิต^๕ แล้ว^๕ ต่าง^๕ คน^๕ ต่าง^๕ รู้สึก^๕ ว่า^๕ เรา^๕ คน^๕ ไทย^๕ ต้อง^๕ ยำ^๕ รุง^๕ ของ^๕ ไทย^๕ ด้ว^๕ กัน^๕ ถ้า^๕ หาก^๕ ว่า^๕ จะ^๕ ตั้ง^๕ ขอบ^๕ บัณฑิต^๕ ไว้^๕ โดย^๕ ตรง^๕ แล้ว^๕ จะ^๕ เป็น^๕ โอกาส^๕ ของ^๕ พ่อ^๕ ค้า^๕ ที่^๕ จะ^๕ ชน^๕ ราคา^๕

อย่างสูงลิบ แล้วท่านผู้แทนราษฎรจะอย่างไร เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
เห็นว่าไม่ควรวิพากษ์วิจารณ์ในข้อนี้ ซึ่งเป็นข้อหยาบหยาบเหลือเกิน
เป็นอันที่น่าจะอภัยชวชนหน้าแก่นานาชาติ ว่าผู้แทนราษฎรสยามต้อง
ขอมงคภัยให้ไซ้เสียดางเกงไทย

นายโมรา ณ ถลาง (พียงา) : เพราะเหตุว่าท่านผู้เสนอได้ข้อ
ร้องไว้ว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ขอบำให้สมาชิกถกกันเสีย เพราะฉะนั้น
เมื่อข้าพเจ้าไม่อยากจะสนับสุน และก็ไม่อยากจะถกกันตามทขอของ
จึงขอเสนอให้ลงมติ

ร.ก. ถัก รัตนพันธ์ นายจรณ ทองบชโชติ รัยวอง

ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้าจะขอให้ประชุมวินิจคดี ผู้ใดเห็น
จะควรวิพากษ์วิจารณ์แห่งร่างขอมงคภัยนี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอได้โปรด
ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๖ คน

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๔๗ คน

ประธานสภาฯ : ขอมงคภัยนี้เป็นอันตกไป เลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๘.๐๕ นาฬิกา

ไมรา ฤทธกลาง
ต๋อง ศิริจันทร์
ชมชาติ บุณยรัตพันธุ์
บ.ล. ต๋อย ชุมสาย
สีงวน ฉนนคร
น.ต. จีบ ศิริไพบุลย์
ทองดี ฅกาพิสินธุ์
ปรีกษ์ แก้วปลั่ง
น่ม เรื่องเกษตร

ตรวจแล้ว ๒/๑๑/๕๑

พระยามานวราชเสวี
ประธานสภาผู้แทนราษฎร

ประเสริฐ ปัทมสุคนธ์
ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ
ศิริ อินทร
ฉิน จุฑารพ
สุรินทร์ ทัพลากร
เล็ก จารุณี
วิเศษ สุขอิน

ผู้ตรวจงานการประชุม

คหกรรมบดี
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร